το βυσσινί βιβλίο

Το Βυσσινί Βιβλίο

παρατηρήσεις,
από αναρχοκομμουνιστική σκοπιά,
στο κατάστημα του ενός ευρού

Νίκος Καραγιώργος

12 του Φλεβάρη υπογράφεται η συμφωνία της Βάρκιζας.

12 του Φλεβάρη το Κ.Κ.Ε. καταγγέλλει όσους εξεγέρθηκαν ενάντια στην κυβέρνηση, τού «από πουθενά διορισμένου», τοκογλύφου, πρωθυπουργού. Κατήγγειλε αυτούς που μετά έκαψαν «τα μικρομάγαζα» των τοκογλύφων, εκβιαστών, και νοθευτών τού νομίσματος· τις τράπεζες, δηλαδή.

Α, ρε @$*/+! Ιστορία!

Ο Φασισμός δεν εξανθρωπίζεται.
Καταστρέφεται!

(το ίδιο ισχύει και για τις παραλλαγές του...
Βασιλεία, Καπιταλισμός (Χρηματοκρατία), Αυτοκρατορία, κλπ)

Η Χρηματοκρατική (Καπιταλιστική) τεχνολογία σκλαβώνει.

Η Μεσαία Τάξη, στο τέλος, πάντα, θα προδίδει την Εργατική Τάξη.

Κολλημένα μαλλιά, κολλημένα μυαλά.
Ελεύθερα μαλλιά, ελεύθερα μυαλά.

Στον Καπιταλισμό (Χρηματοκρατία), η επιτυχία των λίγων τρέφει τα όνειρα των πολλών.

Δεν φοβάμαι τον κακό άνθρωπο.
Τον χαζό άνθρωπο φοβάμαι.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος δάσκαλος από τη Φύση.

Η Εργατική Τάξη είναι απρόβλεπτη.

Δεν μπορείς από τα μέσα
να αλλάξεις το σύστημα.
Μπορείς, όμως,
να το σαμποτάρεις!

Τα αργά τρένα γεμάτα κόσμο.
Οι υπερταχείες άδειες.
Γιατί;

Σαν γενικός κανόνας. Ό,τι είναι καλό για την εργατική τάξη, είναι κακό για τη μεσαία και την άρχουσα τάξη. Ό,τι είναι καλό για τη μεσαία και την άρχουσα τάξη, είναι κακό για την εργατική τάξη.

Ή αλλιώς...

Τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, από τη μια, και τα συμφέροντα της μεσαίας κ' της άρχουσας τάξης, από την άλλη, είναι μεταξύ τους αντίθετα.

Μέχρι στιγμής έχω γνωρίσει τρεις τύπους φασιστών.

Τους φασίστες με τις παραλλαγές (τύπου Χρυσής Αυγής).

Τους φασίστες με τα κουστούμια (τύπου Νέας Δημοκρατίας).

Τους φασίστες με τα πουκάμισα (τύπου Σύριζα, Κινάλ, Μέρα25, κλπ).

Ο Αϊνστάιν είπε (λένε), ότι ...
«δεν ξέρω πώς θα γίνει ο Τρίτος Παγκόσμιος, αλλά ο Τέταρτος Παγκόσμιος θα γίνει με πέτρες κ΄ ξύλα».

Εγώ λέω (με περισσή υπεροψία),
πως ξέρω τί σόι πόλεμος θα είναι αυτός ο Τρίτος Παγκόσμιος.

Θα είναι κοινωνικός πόλεμος.

Ο Πρώτος Παγκόσμιος Κοινωνικός Πόλεμος.

Σαν να έχει κιόλας αρχίσει...

Οι Δυτικές Δημοκρατίες δεν είναι δημοκρατίες, αλλά ολιγαρχίες.

Δυτικές Ολιγαρχίες
Είναι φτιαγμένες στα πρότυπα της Ρωμαϊκής «κατ'-όνομα-μόνο-Δημοκρατίας» (της Ρωμαϊκής Ολιγαρχίας, δηλαδή).

Με μια φράση, ;πώς λειτουργούν αυτού του τύπου οι ολιγαρχίες;

« Οι φτωχοί ψηφίζουν — οι πλούσιοι κυβερνούν. »

Έτος 2020.

Η προσωπική μου εκτίμηση...

Ζούμε σε εποχή προ-Επαναστατική!

Στον Καπιταλισμό (Χρηματοκρατία),
η επιτυχία των λίγων
εγγυάται την αποτυχία των πολλών.

Το Ψέμα και η Βία
είναι τα δύο πόδια του Φασισμού.

Αν θες να διώξεις τους αποικιοκράτες, τους ιμπεριαλιστές, από τη χώρα σου, τους πρώτους που χτυπάς δεν είναι τους ίδιους τους αποικιοκράτες, αλλά τους ντόπιους συνεργάτες τους. Από 'κεί ξεκινάς να ξηλώνεις το πουλόβερ.

Φαίνεται, τελικά, πως, για να γίνει ο άνθρωπος άνθρωπος, ή θα πρέπει να περάσει κάποια ζόρια, ή θα πρέπει να έχει πολύ καλούς δασκάλους. Αλλιώς γίνεται κακομαθημένο. Κάτι ξέρανε οι Σπαρτιάτες και στέλνανε τα παιδιά τους στο βουνό...

Το ψάρι φτιάχτηκε για να κολυμπάει,
το πουλί για να πετάει,
και ο άνθρωπος για να περπατάει.

Φαίνεται, πως, για να πολεμήσεις το τέρας,
πρέπει κι εσύ να γίνεις λίγο τέρας.
Ας είναι...

Οι αμαρτωλοί κάνουν τις επαναστάσεις,
όχι οι άγιοι.

«Ελευθερία ή Θάνατος»
λέγανε οι επαναστάτες.
«Ουχί!»
... φωνάζουν οι ρουφιάνοι·
«η Υγεία είναι το υπέρτατο αγαθό!»

Δεν υπάρχει χειρότερος φασίστας
από αυτόν που «απλά κάνει τη δουλειά του».

Όταν οι διεθνείς συμφωνίες δεν αντικατοπτρίζουν τους συσχετισμούς των δυνάμεων του πραγματικού κόσμου, τότε αυτές (οι συμφωνίες) είναι, απλά, αέρας κοπανιστός.

Στα αισθήματα δεν υπάρχει ντροπή.

Οι «χαμένες ευκαιρίες» του εργατικού κινήματος οφείλονται στο ότι αυτό (το εργατικό κίνημα) δεν ήταν ακόμη ώριμο, έτοιμο, να τις εκμεταλλευτεί (τις ευκαιρίες). Δεν πρέπει λοιπόν να σκεφτόμαστε πως «Αν ο τάδε είχε κάνει αυτό...» ή «Αν λέγαμε το άλλο...». Αλλά να σκεφτόμαστε ποιες είναι οι βαθύτερες αιτίες αυτής της ανωριμότητας, και να προσπαθούμε να τις διορθώσουμε.

Δεν υπάρχουν «χαμένες ευκαιρίες».
Υπάρχουν ανώριμα κινήματα.

Ο (υπερ)εθνικισμός σε ένα σύνθημα:

«Κάτω τα ξένα αφεντικά!
Ζήτω τα ντόπια αφεντικά!»

Οι πρωταθλητές και η χούντα
είχαν πάντα τις καλύτερες σχέσεις.

Τα κοινωνικά προβλήματα θέλουν κοινωνικές λύσεις.
Τα πολιτικά προβλήματα, πολιτικές λύσεις.
Τα στρατιωτικά, στρατιωτικές.
Και ούτω καθ' εξής.
Αν αρχίζεις να τα μπερδεύεις.
Αν νομίζεις πως με την τεχνολογία θα λύσεις ένα κοινωνικό πρόβλημα...
Πως με ατομικές λύσεις θα διορθώσεις ένα συλλογικό πρόβλημα...
Πάει, τό 'χεις χάσει.

Ο Χίτλερ δεν άγγιξε ούτε μύγα. Τα εγκλήματά του τα πραγματοποίησαν όλοι αυτοί που... «απλά έκαναν τη δουλειά τους».

Ενότητα χωρίς ισότητα δεν δύναται.

Ο καπιταλισμός σε μία φράση:

Ο θάνατός σου

—

η καλοπέρασή μου.

Οποιαδήποτε κοινωνική ή πολιτική ανάλυση δεν περιλαμβάνει την πάλη των τάξεων δεν μπορεί (αυτή η ανάλυση) παρά να είναι λαθεμένη.

Η «εθνική ενότητα» είναι ένας μύθος.
Όπως μύθος είναι και η «διχόνοια της φυλής».

Δεν μπορείς να είσαι «αυστηρός και δίκαιος».

Ή θα είσαι... «επιεικής και δίκαιος».

Ή θα είσαι... «αυστηρός και άδικος».

Δεν υπάρχει «ανεξάρτητη δικαιοσύνη».

Το σωστό ερώτημα είναι:

«;Από ποιον εξαρτάται η δικαιοσύνη;»

Η υποκρισία είναι ένα από τα βασικά συστατικά του Δυτικού Πολιτισμού.

«Είναι απολίτιστοι. Είναι άγριοι.
Πρέπει να εκπολιτιστούν. Πρέπει να καρπωθούν τα ευεργετήματα του πολιτισμού μας.
Πρέπει να γίνουν σαν κι εμάς!»
(Για το καλό τους, πάντα...)

Κλασσική ιμπεριαλιστική (και μεσο-ταξική) ρητορική.

«Έχεις κάποιο χαρτί που ν' αποδεικνύει ότι...»
Η μούρλα της γραφειοκρατίας σε μία φράση.

Η Χρηματοκρατία δεν θα φύγει ήσυχα κι ωραία. Οι σοφοί μάς τό 'δειξαν: θα τελειώσει με τον σφαγιασμό των ελίτ και των πρόθυμων υπηρετών τους.

Ο κορωναϊός είναι το 4ο Ράιχ.

Οι φασίστες μόνο το βούρδουλα καταλαβαίνουν.

Αυτός που πληρώνει, αυτός αποφασίζει.

... γιατί, όπως είπαν και οι αρχαίοι ημών πρόγονοι ...

«Φοβού τη Μεσαία Τάξη και δώρα φέρουσα.»

... επειδή ο φασίστας έχει μία μόνο ηθική αξία:
το τομάρι του.

Η εργατική επανάσταση δεν μπορεί να γίνει στα κρυφά. Δεν θα την κάνει ο Ζορό! Η εργατική επανάσταση χρειάζεται ονοματεπώνυμο και διεύθυνση.

Με το φασισμό δεν συζητάς.
Ή σε πατάει αυτός στο σβέρκο,
ή τον πατάς εσύ στο σβέρκο.

Γάτες:
ζωντάνια κ' θάνατος,
μαζί.

(μάλλον αυτή είναι η γοητεία τους)

Όσο πιο ατομιστής (γίνεσαι),
τόσο πιο δυστυχισμένος (γίνεσαι).

Κανένας καταπιεστής δεν καταπιέζει στο όνομα της «καταπίεσης». Πάντοτε, έναν σπουδαίο και ευγενή σκοπό σκαρφίζεται, για «αιτία». Πάντοτε, «για τη σωτηρία σου».

Ο Φασισμός (Καπιταλισμός, κλπ) δεν μπορεί να παράξει σκέψη (επειδή βασίζεται στο ψέμα). Γι' αυτό προσπαθεί, πρώτα ν' αντιγράψει, μετά να διαστρεβλώσει, και τέλος να οικειοποιηθεί (γελοιωδώς κ΄ ανεπιτυχώς βεβαίως) τις ιδέες της Αριστεράς.

παραφράζοντας...

«Εκεί που τελειώνει η λογική,
αρχίζει η ψυχολογία.»

ή αλλιώς...

«όσα ανθρώπινα δεν μπορείς να τα εξηγήσεις με τη λογική, μπορείς να τα εξηγήσεις με την ψυχολογία».

«Χούντα είμαστε, ό,τι θέλουμε κάνουμε.»

Τα σελέμπριτυ είναι το ανθρώπινο προσωπείο, ενός τερατόμορφου (πολιτικού) συστήματος.

«Οφθαλμόν αντί οφθαλμού»
λέγαν' οι «βάρβαροι ανατολίτες».
«Οφθαλμόν, καί ένα αυτί, καί το χέρι, καί το πόδι, αντί οφθαλμού», λένε οι «πολιτισμένοι καπιταλιστές».

Όπως καταλαβαίνεις,
αυτό δεν είναι δικαιοσύνη.
Αυτό είναι πόλεμος!

Στη Χρηματοκρατία,
όσο μικρότερο το έγκλημα,
τόσο μεγαλύτερη η τιμωρία.

Φασισμός είναι η λατρεία της δύναμης.

Καπιταλισμός είναι η λατρεία του χρήματος.

(
δηλαδή, η λατρεία της οικονομικής ισχύος·
δηλαδή, ο καπιταλισμός είναι μορφή φασισμού
)

Η σωστότερη απόδοση του «Καπιταλισμός» είναι το «Χρηματοκρατία».

Ο Αμερικανικός Εμφύλιος,
από αναρχοκομμουνιστική σκοπιά:
Οι καπιταλιστές ολιγάρχες του Βορρά, συγκρούστηκαν με τους αριστοκράτες ολιγάρχες του Νότου. Ως είθισται σε αυτές τις περιπτώσεις, οι καπιταλιστές νίκησαν τους αριστοκράτες.

— Μα... τα δικαιώματα των σκλάβων, όλοι αυτοί που σκοτώθηκαν, και τα λοιπά;
— Καλά... καλά... κοιμήσου εσύ...

«Μικροαστός»
είναι ο σκλάβος
που θέλει να γίνει
σαν το αφεντικό του.

Το Ελληνικό Κράτος είναι θανάσιμος εχθρός της Εργατικής Τάξης.

Η επανάσταση είναι ανάγκη, όχι επιλογή.

Κανείς δεν διαλέγει πότε θα επαναστατήσει.
Οι συνθήκες το αποφασίζουν.

Πώς γίνεται, αυτοί, που ωφελούνται από μια κατάσταση, να την αλλάξουν;

Πώς γίνεται, αυτοί, που επωφελούνται από ένα πολιτικό σύστημα, να θέλουν να το αλλάξουν;

Δεν γίνεται.

«Ελεύθερη Αγορά»,
ακόμη ένας καπιταλιστικός μύθος.

«Γιατί, στην Ελλάδα, δεν υπάρχει Μαφία;»,
μου είπε κάποτε ένας εργάτης.
«Γιατί το Κράτος είναι η Μαφία!»,
απάντησε ο ίδιος.

«Ααχ... ;που είναι οι παλιές γυναίκες;»,
εκεί στο χέρσο,
σχολίασε κάποτε ένας παππούς.
«Ξυπόλητες, πατούσανε στ' αγκάθια,
και στραβώναν' τ' αγκάθια!»,
συμπλήρωσε.

«Aαα, δεν μπορούμε να σε αφήσουμε να πεθάνεις», μου απάντησε ο εργάτης, εκεί που σκάβαν', για τον αγωγό. «Χρωστάς στο Κράτος». «Να ξεχρεώσεις, πρώτα, το Κράτος, και μετά μπορείς να πεθάνεις», εξήγησε.

«

Όποιος δεν δοκίμασε πρέζα, δεν ξέρει τι χάνει.
Όποιος δοκίμασε πρέζα, έχει χάσει τα πάντα

»

... λένε αυτοί που ξέρουν.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδας
είναι ένα αντεπαναστατικό κόμμα,
μέρος της αντίδρασης.

Ο βασιλιάς χρειάζεται, κάθε τόσο,
να νικάει ένα χάρτινο δράκο
(μια ψεύτικη κρίση).
Ώστε να φαίνεται , ο βασιλιάς,
σπουδαίος και τρανός.
;Γιατί, όμως, να μην νικάει έναν αληθινό δράκο;
Επειδή οι αληθινοί δράκοι, δαγκώνουν!
Στ' αλήθεια!
Ενώ, με το χάρτινο δράκο,
γράφεις το σενάριο, όπως θες εσύ.

Η Γαλλική Επανάσταση από αναρχοκομμουνιστική σκοπιά:

Η Εργατική Τάξη και η Μεσαία Τάξη έκαναν επανάσταση ενάντια στην Άρχουσα Τάξη. Μετά, όπως συνηθίζεται σε τέτοιες περιπτώσεις, η Μεσαία Τάξη πούλησε την Εργατική Τάξη, και τα ξαναβρήκε με την, ανανεωμένη τώρα, Άρχουσα Τάξη
(αφού ξαναπαζάρεψαν τη σχέση τους).

... επειδή
η Μεσαία Τάξη και η Άρχουσα Τάξη
είναι φυσικοί σύμμαχοι.
Μαζί καταπιέζουν,
χειραγωγούν και αρμέγουν
την Εργατική Τάξη.

Μια επανάσταση ποτέ δεν «τελειώνει».
Ή «ηττάται» ή «νικάει».

Το Επαναστατικό Ημερολόγιο της Γαλλικής Επανάστασης δεν είναι καλά μελετημένο (σχεδιασμένο). Ίσως γι' αυτό να απέτυχε. Ένα προφανές παράδειγμα. Οι εφτά μέρες της εβδομάδας, του «παλιού» ημερολογίου, δεν είναι ένα τυχαίο νούμερο. Αντίθετα, οι δέκα ημέρες της «επαναστατικής» εβδομάδας είναι ένα εντελώς τυχαίο νούμερο. Ο δημιουργός, εδώ, μπερδεύει την μέτρηση του χρόνου (ένα ανθρώπινο, ή ανθρωποκεντρικό

στοιχείο) με την μέτρηση των σιτηρών, των οκάδων, και τα λοιπά (ένα καθαρά τεχνοκρατικό στοιχείο). Με άλλα λόγια, σήμερα, το ένα κιλό ισούται με το βάρος ενός λίτρου νερό. Αν είχε αποφασιστεί, το κιλό να ισούται με το βάρος δύο λίτρων νερού, δεν θα άλλαζε κάτι ουσιαστικό. Αντίθετα, αν η εβδομάδα, από εφτά μέρες γίνει οχτώ ημέρες, θα αλλάξει εντελώς ο τρόπος ζωής μας.

Ο Καπιταλισμός είναι Φεουδαρχία Νο 2.0.

Νέα μέσα (παραγωγής)

—

Ίδιες σχέσεις (εκμετάλλευσης).

Όλες οι αυτοκρατορίες, όταν σταματήσουν να επεκτείνονται, αρχίζουν να καταρρέουν.

Ρωτάει ένας τσιγγάνος τον άλλο (πραγματικό γεγονός):

— [Ηλίας] ;Γιατί η φράντζα σου είναι από την άλλη μεριά σήμερα;

— [Χορευτής] ;Εμένα...; ;Η φράντζα μου...;

— Ναι. ;Γιατί είναι από την άλλη μεριά, σήμερα;

[Μικρή Παύση]

— ... Από την πολλή φυλακή.

[Εμείς επεκτείνουμε]

— [Καραγκιόζης, γελώντας] Καλά... ;και πότε πήγες εσύ φυλακή ρε σπόρε;

— [Κολλητήρι] Πάω σχολείο. Το ίδιο είναι!

Η σοσιαλοδημοκρατία δεν φέρνει λύσεις για την Εργατική Τάξη.
Η σοσιαλοδημοκρατία είναι το «μπακ-απ πλαν», η γραμμή οπισθοχώρησης, της χρηματοκρατίας.

Στον Καπιταλισμό, όσο ισχυροποιείται το κράτος, τόσο ισχυροποιείται και το παρακράτος.

Γιατί το καπιταλιστικό κράτος με το καπιταλιστικό παρακράτος, δεν είναι αντίθετα, αλλά το ίδιο και το αυτό. Οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Ο Δόκτωρ Τζέκυλ και ο Μίστερ Χάιντ.

Η Φύση απεχθάνεται το κενό.

(...είπαν κάποιοι σοφότεροι)

Η Φύση απεχθάνεται τη μονοφωνία.
Θέλει την πολυμορφία.

Ό,τι είναι αφύσικο, αργά ή γρήγορα,η Φύση θα το φτύσει (αποβάλει).

Οι μονοκρατορίες είναι αφύσικες,
και γι' αυτό γρήγορα καταρρέουν.

Η ιστορία της χρηματοκρατίας περιπλέκεται με την ιστορία της διάδοσης των ναρκωτικών.

Επειδή τα ναρκωτικά είναι το ιδανικό καπιταλιστικό προϊόν. «Αγοράζεις φθηνά, πουλάς ακριβά». Μα κυρίως επειδή ο καπιταλισμός είναι ένα ανυπόφορο κοινωνικό σύστημα. Πολλοί, είτε μιλάμε για αφεντικά είτε μιλάμε για εργάτες, πρέπει να είναι μαστουρωμένοι για να μπορούν να τον αντέξουν. «Δεν την παλεύεις αλλιώς », που λέει και ο λαός.

(παραφράζοντας)

Όταν η Μεσαία Τάξη κάνει επανάσταση,
οι θεοί γελούν.

Αυστηρός;
Μάλλον διεφθαρμένος.

Το σύγχρονο Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας είναι ένα σκιάχτρο του κομμουνισμού. Όση σχέση έχει ένα σκιάχτρο με έναν άνθρωπο, άλλη τόση σχέση έχουν αυτοί με την επανάσταση.

Όταν σου ορμάει το λιοντάρι δεν το χτυπάς στα δόντια.
Τί; Χαζός είσαι; Θα σου το φάει το χέρι.
Στη μύτη το χτυπάς. Στην κοιλιά χώνεις το μαχαίρι.
Στην καλύτερη, θα σε αφήσει. Στην χειρότερη, θα σε φάει.
Αλλά κι εσύ θα τού 'χεις κάνει τόση ζημιά, ώστε μετά από λίγο να πεθάνει κι αυτό.

Βάση οποιασδήποτε αρμονικής συμβίωσης είναι οι κοινές ηθικές αξίες.

Ένα αξιοσημείωτο πράγμα είναι πως οι χρηματοκράτες δεν έχουν ιδέα πώς δουλεύει ο καπιταλισμός. Εμείς, αντίθετα, οι κομμουνιστές ξέρουμε πολύ καλά πώς δουλεύει η χρηματοκρατία. Γι' αυτό τη συχαινόμαστε.

Η Ιντυμεΐντια είναι το Κ.Κ.Ε. των αναρχικών. Ένα μαντρί, δηλαδή, που υπάρχει για να ελέγχει τις κοινωνικές αναταράξεις εξ αριστερών.

Άλλο η πραγματικότητα, άλλο η φαντασία. Όταν αρχίζεις να τα μπερδεύεις αυτά τα δύο, υπάρχει πρόβλημα.

Η επιστήμη της Ψυχολογίας βασίζεται στη λαθεμένη αντίληψη, ότι ο άνθρωπος είναι ατομιστής. Γι' αυτό και η ψυχολογία, με την κατεύθυνση που έχει πάρει, είναι μια αποτυχημένη επιστήμη.

Μας λένε πως ο άνθρωπος είναι ατομιστής. ;Αν είναι ατομιστής, τότε γιατί τα πιο δημοφιλή αθλήματα είναι τα ομαδικά αθλήματα; ;Γιατί, αυτοί οι «ατομιστές», που θέλουν να αποκτήσουν πλούτο, δόξα, αυτοκίνητα, ομορφιά, το κάνουν για να «φανούν» στους άλλους; (Ώστε να ανέβει το κύρος τους στο κοινωνικό τους περίγυρο) Γιατί, όταν φροντίζουμε ένα φυτό, ένα λουλούδι, έναν άνθρωπο, γιατί νιώθουμε τόσο καλά;

Μην ακούς, λοιπόν, τους καπιταλιστές. Ο άνθρωπος δεν είναι ένα ατομιστικό ζώο.

Το να ζητάς, από έναν οικονομολόγο, να σου φτιάξει την οικονομία, είναι σαν να ζητάς από έναν ιατροδικαστή να σε γιατρέψει. Μόνο μετά το «έγκλημα» μπορούν αυτοί να σου πουν το πώς και το γιατί.

Είναι τα προνόμια που δίνουν δύναμη στους καπιταλιστές, όχι τα κέρδη.
Πρώτα έρχονται τα προνόμια και μετά τα κέρδη.

Μα, ο ιμπεριαλισμός δεν επιτίθεται μόνο στους «ξένους». Οι «ντόπιοι» είναι ο τελικός του στόχος. Παίρνει δύναμη από την εκμετάλλευση των «απ' έξω από τα τείχη» ώστε μετά να μπορέσει να συνθλίψει τους «από μέσα από τα τείχη».

Τελικά, εν έτη 2021, η σοσιαλοδημοκρατία έχει ξεπέσει στον ασήμαντο ρόλο του να παριστάνει το «δημοκρατικό άλλοθι» του φασισμού.

Το αφήγημα ότι, και καλά, γίνανε «δημοκρατικές εκλογές», η «αριστερά» έχασε, η «δεξιά» νίκησε.

Ή με άλλα λόγια...
Στη δήθεν δημοκρατία, η σοσιαλοδημοκρατία παριστάνει τη δήθεν αντιπολίτευση.

Κάθε γενιά θα πρέπει να κάνει μία επανάσταση. Γενιά που δεν έχει κάνει επανάσταση είναι μια χαμένη γενιά.

Ο άνθρωπος δεν είναι ένα λογικό ον.
Ο άνθρωπος, πρώτ' απ' όλα,
είναι ένα συναισθηματικό ον.

Η ανεργία δεν είναι αποτέλεσμα, ή υποπροϊόν, του καπιταλισμού. Η ανεργία είναι πυλώνας του καπιταλισμού. Το σύγχρονο μαστίγιο.

Όσο, λοιπόν, θα βελτιώνεται «η οικονομία» (η οικονομία των εταιρειών), τόσο θα αυξάνεται η ανεργία.

Όσο πιο ισχυροί θα γίνονται οι καπιταλιστές, τόσο περισσότερο θα καταπιέζουν, καί με την ανεργία, τους εργάτες.

Και ένα πράμμα, που αποδεικνύει ότι οι ουτοπιστές βαδίζουν σε λάθος δρόμο, και ότι τα περί ουτοπίας είναι μπούρδες, είναι το ακόλουθο. Όταν τα εγχειρήματα των ουτοπιστών δεχθούν πίεση από το φασισμό, τότε τα εγχειρήματα αυτά καταρρέουν σαν πύργοι από τραπουλόχαρτα.

(και οι ουτοπιστές βάζουν την ουρά στα σκέλια, και κρύβονται στα λαγούμια τους)
(αφού όμως, πρώτα, έχουν διαμαρτυρηθεί εντόνως, βεβαίως, βεβαίως)

Το μπουλούκι δεν μπορεί να νικήσει τακτικό στρατό.

Παρομοίως, ένα μπουλούκι ανοργάνωτων διαδηλωτών δεν μπορεί να νικήσει την τακτική αστυνομία.

Προπαγάνδα είναι η διάδοση των ιδεών.
Γκεμπελισμός είναι η διάδοση των ψεμάτων.

Εργατική Τάξη (με τη γενική-τεχνική έννοια) είναι αυτοί που ζουν από την εργασία τους.

Με άλλα λόγια, αν σκουπίζεις μόνος σου τα σκατά σου, μάλλον ανήκεις στην Εργατικά Τάξη.

Η κοινωνία και το κράτος είναι έννοιες αντίθετες. Όσο ισχυροποιείται το κράτος τόσο αδυνατίζει η κοινωνία. Όσο πιο δυνατή η κοινωνία, τόσο πιο αδύναμο το κράτος.

Το γκρι είναι το χρώμα του καπιταλισμού.

Γκρίζα τα τσιμέντα,

γκρίζα τα μέταλλα,

γκρίζοι οι ανθρώποι.

Ένα παράξενο χαρακτηριστικό της χρηματοκρατίας είναι η απερίγραπτη ασχήμια. Τόσοι πολιτισμοί έχουν περάσει απ' αυτή τη Γη... Αν συγκρίνουμε τι έχουν αφήσει... Μάλλον ο καπιταλισμός είναι ο πιο άσχημος. Ή, τουλάχιστον, στους τρεις ασχημότερους. Δες: ουρανοξύστες, αυτοκινητόδρομοι, μεγαλουπόλεις, κλπ. Γιατί άραγε; Μπορούμε να κάνουμε μια υπόθεση. Ο καπιταλισμός είναι απάνθρωπος. Άρα και αισθητικά απάνθρωπος. Ο καπιταλισμός είναι αφύσικος. Άρα και τα δημιουργήματά του ανταγωνίζονται, εχθρεύονται, τη φύση.

Όταν λέω «προεπαναστατική κοινωνία» δεν το εννοώ όπως, ίσως, οι μαρξιστές: «η κοινωνία που δεν έχει κάνει κοινωνική επανάσταση». Π.χ. η Μεσαιωνική κοινωνία. Αλλά, ως η κοινωνία που «ψάχνεται». Που ξέρει ότι κάτι πάει στραβά. Αλλά δεν ξέρει τι. Και πως να το διορθώσει.

Συνήθως αυτή η κοινωνία πιστεύει, πως, αν αλλάξει την κορυφή, θα αλλάξουν τα πράγματα. Παράδειγμα,

αν φύγει αυτή η διεφθαρμένη ομάδα. Ή αν φύγει ο κακός ο Τσάρος και έρθει ο καλός ο Τσάρος.

Άλλο χαρακτηριστικό αυτής της κοινωνίας είναι η αναφορά στις παλιές αξίες, και στη θρησκεία. Έτσι στις χριστιανικές κοινωνίες, γίνεται σύγκριση με το Χριστό, και τη χριστιανική ηθική. Πόσο απέχουν οι σημερινές καταστάσεις, και αυτοί που κυβερνούν, από εκείνα τα πρότυπα.

Ακόμη μια έκφραση, αυτής της σύγχυσης, είναι το ότι οι εργατικές κοινωνικές ομάδες συνεχίζουν να

απευθύνονται προς την, ανεπαρκή κατά τα άλλα, εξουσία, αντί να απευθύνονται προς τα ομοειδή λαϊκά στρώματα. Έτσι μπορεί να κάνουν μια συγκέντρωση, μια πορεία, ακόμη και μια εξέγερση, με την ελπίδα «να εισακουστούν από τους κρατούντες», ή «να ταρακουνήσουν, φοβερίξουν', τους κρατούντες», ή «να το εκτιμήσουν οι κρατούντες και να διορθωθούν».

Δηλαδή, η προεπαναστατική κοινωνία, είναι αυτή που ακόμη δεν έχει σπάσει τα δεσμά με τις παλιές

ηθικές αξίες, και με την παλιά ιδεολογία. Όμως, ετοιμάζεται να το κάνει. Και αφού δοκιμάσει, και ξαναδοκιμάσει, και δει ότι οι παλιοί τρόποι δεν οδηγούν πουθενά, τότε θα δεχθεί, ή θα δημιουργήσει τη νέα ιδεολογία. Και, τότε, θα γίνει μια επαναστατική κοινωνία! Δεν θα είναι, πια, μια προ-επαναστατική κοινωνία. Αλλά θα είναι μια επαναστατημένη κοινωνία!

(ή θα μείνει στα παλιά και θα εξαφανιστεί)

Η εργατιά και η αγροτιά, στην πραγματικότητα, είναι η ίδια τάξη. Οι χωριαταίοι, όπως τους λέω. Γιατί οι εργάτες δεν είναι παρά οι χωριάτες των πόλεων.

Πολλές φορές, οι αστικές επαναστάσεις (παράδειγμα: Νεότουρκοι) γίνονται για να προλάβουν τις λαϊκές επαναστάσεις. Οι αστοί βλέπουν ότι το παλιό σύστημα, που είναι φύλακας και πάροχος των προνομίων τους, απειλείται από την εξεγερτική διάθεση των μαζών. Και βλέπουν ότι αυτό το σύστημα δεν μπορεί να δώσει απαντήσεις. Έτσι, τρέχουν να το «ανατρέψουν». Στην ουσία, να το εκσυγχρονίσουν. Ώστε να το διασώσουν. Και μαζί να διασώσουν τα προνόμιά τους.

Οι πολιτικές ομάδες, που έχουν μία αντίληψη του κόσμου, πιο κοντά στην πραγματικότητα, προκόβουν.

Οι πολιτικές ομάδες, που ξεφεύγουν, χάνουν την επαφή με την πραγματικότητα, κατακρημνίζονται.

Σ' αυτή τη ζήση,
ή κάνεις επανάσταση,
ή μαζεύεις αποδείξεις.

Στις σχέσεις Κράτους-Παρακράτους ισχύει ο κανόνας 60-40. Δηλαδή, το Παρακράτος δουλεύει 40% για τον εαυτό του, και 60% για το Κράτος.
Και πολλές φορές, αυτά τα συμφέροντα έρχονται σε σύγκρουση.
Και πολλές φορές, αν το Κράτος δεν μπορέσει να βάλει στη θέση του το Παρακράτος, τότε το Κράτος γίνεται υποχείριο, δηλαδή το σκυλάκι, του Παρακράτους.

Το ίδιο ισχύει και για τις σχέσεις Στρατού-Παραστρατιωτικών, Οικονομίας-Παραοικονομίας, και τα λοιπά.

Κάποιος θα μπορούσε να ισχυριστεί,
πως κάθε ροκ τραγούδι
είναι και μια μικρή εξέγερση.

;Και πώς μπορείς να είσαι κομμουνιστής,
αν δεν πιστεύεις στον άνθρωπο;
Δεν μπορείς.

Ναι, ξέρω, αντιφάσκω. Αλλά, λέω:
«Εγώ δεν πιστεύω στον άνθρωπο.
Πιστεύω, όμως, στη νεολαία.»

Αναθεωρώ:

Μέχρι πρόσφατα νόμιζα ότι η Ελληνο-Ορθόδοξη Εκκλησία ήταν ένα ομοιογενές σώμα. Τώρα, αντίθετα, βλέπω, πως η πάλη των τάξεων υπάρχει καί μέσα στην Εκκλησία.

Επειδή η στρατιωτική πειθαρχία
είναι απαραίτητη για τη στρατιωτική νίκη.

Ο πληθυντικός ευγενείας
προσβάλει τη γραμματική.

Αυτό, που εσείς αποκαλείτε
«διαφθορά»,
εμείς το λέμε
«χρηματοκρατία».

Είναι, λοιπόν, γελοίο, να ισχυρίζεται ένα καπιταλιστικό, ένα σοσιαλοδημοκρατικό κόμμα, πως θα καταπολεμήσει τη διαφθορά. Είναι σαν να λέει, πως θα ξεριζώσει τα σπλάγχνα του. Αυτό το πράγμα δεν γίνεται.

Οι τραπεζίτες είναι η συμφορά του κόσμου. Και τα τζαβασκρίπτια η συμφορά του διαδικτύου.

Με αυτό δεν θέλω να πω, πως τα τζαβασκρίπτια είναι η αιτία, αλλά, μάλλον, πως είναι τα εργαλεία, με τα οποία εργαλεία, κακόβουλες οντότητες, κυρίως χρηματοκράτισσες εταιρείες, μας εκμεταλλεύονται και μας καταδυναστεύουν.

«Θάνατος στα τζαβασκρίπτια
και σε όλους τους υποστηρικτές τους»

...φώναξαν με όλη τους τη δύναμη, τριάντα χιλιάδες οργισμένοι διαδηλωτές, στην κεντρική πλατεία της πολιτείας του Ισλαμαμπάντ.

Το πρόβλημα δεν είναι οι «κακοί Γερμανοί».

Ούτε οι «κακοί Αμερικανοί».

Ούτε ο «κακός Ερντογάν».

Ούτε οι «κακοί Τούρκοι».

Ούτε οι «κακοί Σκοπιανοί».

Ούτε οι «κακοί μετανάστες».

Το πρόβλημά μας είναι οι «κακοί Έλληνες»!

Βλέποντας την περιγραφή του Λουδοβίκου Βοναπάρτη, από τον Μαρξ· την περίπτωση του Σύλλα, του Ναπολέοντα, του Χίτλερ, του Φράνκο, της μετεμφυλιακής Ελλάδας... Μπορούμε να ισχυριστούμε, πως υπάρχει ο ακόλουθος κοινωνικός νόμος:

Όταν η Δεξιά, η ολιγαρχία, κερδίζει έναν κοινωνικό πόλεμο, τότε, πολλές φορές, ένα τμήμα της ολιγαρχίας, συνήθως το πιο αντιδραστικό, επιβάλλεται δικτατορικά σε όλη την ολιγαρχία, είτε το θέλει αυτή είτε όχι. Και εφαρμόζει τις πιο οπισθοδρομικές, τις πιο εκδικητικές, τις πιο αντιδημοκρατικές πολιτικές.

Ακόμη και ο θρήνος
είναι κοινωνική εκδήλωση.
Κανείς δεν θρηνεί μόνος του.

Ε, πως στο διάολο, μας λέν',
ότι ο άνθρωπος είναι ατομιστικό ζώο;

Αυτή είναι μία από τις διαφορές μεταξύ εξέγερσης και επανάστασης:
Η εξέγερση αρνείται να καταστρέψει το τωρινό. Εν μέρει, επειδή είναι δεσμευμένη από την ιδεολογία του τωρινού. Αντίθετα, η επανάσταση τα απορρίπτει όλα αυτά, και επιδιώκει να δημιουργήσει κάτι καινούριο.

Όπως βλέπουμε, πολλές φορές, οι «πολιτισμένοι» αποδεικνύονται πιο βάρβαροι, από τους «βαρβάρους».

Έτσι, αρκετές φορές, εξηγείται και η ήττα αυτών των «πολιτισμένων», από τους «βαρβάρους». Όχι με την έννοια της θείας δίκης. Αλλά με την έννοια, ότι οι κοινωνίες αυτές ήταν, παρά τα «πολιτισμένα» προσωπεία τους, βαθιά διεφθαρμένες. Και άρα, αδύναμες. Οι «βάρβαροι», αντίθετα, παρά το άγριο πρόσωπό τους, τιμούσαν τις ανθρώπινες αξίες, σε μεγαλύτερο βαθμό. Οπότε και οι κοινωνίες τους ήταν ισχυρότερες.
Αυτός, βέβαια, δεν είναι ένας καθολικός κανόνας.

— ;Είδες τον τελικό χθες βράδυ;

— Τον είδα.

— ;Ποιος κέρδισε;

— Οι στοιχηματζήδες.

Οι Σπαρτιάτες, όπως είναι γνωστό, χρησιμοποιούσαν πολύ λίγο τα χρήματα, εντός της Σπάρτης. Κάποια εποχή, όταν έγιναν η κύρια δύναμη στην Ελλάδα, είχαν ένα κτίριο γεμάτο νομίσματα, για συναλλαγές με τις άλλες πόλεις. Σχολίασε, λοιπόν, κάποιος (Αθηναίος ίσως;), ότι, ;πώς γίνεται να περιφρονείς τα χρήματα, αλλά να τα χρησιμοποιείς; ;Δεν δίνεις, έτσι, την εντύπωση, στους πολίτες, πως το χρήμα έχει αξία;

Η απάντηση είναι πολύ απλή. Και ο αγρότης, δίπλα στο σπίτι του, έχει μια αποθήκη γεμάτη άχυρο. Δεν το τρώει κιόλας.

Για τον ίδιο λόγο, μια κομμουνιστική κοινωνία, μπορεί να χρησιμοποιεί χρήματα, για τις απαραίτητες δοσοληψίες με τα καπιταλιστικά κράτη.

;Δεν είναι αξιοσημείωτο, ότι το τηλεφωνικό νούμερο για την αστυνομία είναι το 100, ενώ για τις πρώτες βοήθειες το 166; Προτεραιότητες του ελληνικού κράτους, θα μου πεις...

Οποιαδήποτε πράξη αντίστασης
απέναντι στο φασισμό,
όσο μικρή και αν φαίνεται,
στην πραγματικότητα
είναι μεγαλειώδης,

Δεν υπάρχει καλό και κακό.
Υπάρχει, όμως, όμορφο και άσχημο.
Και, ναι, αυτά είναι υποκειμενικά.

Η δημοσίευση των επαναστατικών ιδεών είναι μια επαναστατική πράξη.
Η διάδοση των επαναστατικών ιδεών είναι μια επαναστατική πράξη.
Η διόρθωση, η βελτίωση των επαναστατικών ιδεών είναι και αυτή μια επαναστατική πράξη.

Κάποιοι ρώτησαν:
«;Γιατί απέτυχαν οι τοπικές συνελεύσεις;»
Μπορούμε να κάνουμε κάποιες υποθέσεις.

+ Επειδή δεν είχαν «αντικείμενο». Δεν φαίνεται να είχαν κάποιο συγκεκριμένο σκοπό, κάποιο στόχο. Δείχναν' να είναι «γενικά και αόριστα». Ανάλογα με το ποια ήταν η επικαιρότητα, αναλάμβαναν, ή όχι, δράση. Εδώ, η λύση είναι οι συνελεύσεις να έχουν «θέμα». Να υπάρχουν, κατά κάποιο τρόπο, «υπο-συνελεύσεις».

Παράδειγμα: «Συνέλευση Γκραφίτι». Για την οργάνωση καλλιτεχνικής δημιουργίας, κοινωνικής έκφρασης, πολιτικής προπαγάνδας.
Μια τέτοια συνέλευση, μπορεί να γίνεται κάθε 'βδομάδα. Για τρεις εβδομάδες. Μετά να συγκαλείται κάθε μήνα. Το καλοκαίρι να μη γίνει καθόλου. Να αλλάζει η «τακτικότητά» της ανάλογα με τις ανάγκες. «Ο χρόνος», δηλαδή, να μην είναι σταθερός. Αυτό που να μένει σταθερό να είναι το θέμα της.

→

+ Ένα ακόμη ζήτημα είναι η ονομασία. «Συνέλευση», «συν-έλευση», δεν είναι και πολύ καλό. Μια μάζωξη. «Συμβούλιο», «συν-βουλή», «κοινή βούληση», είναι πιο «δραστικό», πιο «μάχιμο». Δείχνει μια στόχευση. Δηλαδή, από «Λαϊκές Συνελεύσεις», να γίνουν «Λαϊκά Συμβούλια». Και κάποια να γίνουν «Εργατικά Συμβούλια». Από την άλλη πάλι, κάποιος μπορεί να αντικρούσει και να πει ότι το «Συνελεύσεις» είναι θηλυκό, ενώ το «Συμβούλια» ουδέτερο, πιο ψυχρό. Τότε

μια τρίτη περιγραφή πρέπει να βρεθεί, που να σημαίνει «Συμβούλιο», αλλά να είναι γένους θηλυκού.

Βέβαια, ίσως το θέμα να είναι βαθύτερο, και εδώ να εξετάζουμε μόνο κάποιες από τις επιφάνειές του.

Το καπιταλιστικό χρήμα δεν είναι «μονάδα μέτρησης», αλλά «υπόσχεση πληρωμής». Μια τραπεζική επιταγή, δηλαδή.
Η οποία, όμως, έχει γίνει και εμπορεύσιμο προϊόν! (commodity)

Αυτό είναι ο δωρικός τρόπος:
Διοικείς από την πρώτη γραμμή.

(έτσι έκανε ο Λεωνίδας, έτσι έκανε ο Αλέξανδρος)

Η αντίδραση, ακόμη και αν δεν βρει αφορμή, θα τη δημιουργήσει (για να περάσει την πολιτική της).

Οπότε, είναι άκυρο να λες, «Να μην το κάνουμε αυτό, γιατί θα το χρησιμοποιήσει η αντίδραση σαν αφορμή». Το μόνο που πετυχαίνεις έτσι, είναι να αυτο-παγιδεύεσαι και να αυτο-περιορίζεσαι.

Και αναρωτιέσαι...

«;Είναι τόσο χαζοί;»

Κι όμως,

είναι τόσο χαζοί.

(για τους καπιταλιστές μιλάμε)

Πολιτισμένοι οι από εδώ, απολίτιστοι οι από εκεί. ;Τελικά ποια είναι η διαφορά;

Δεν υπάρχουν πολιτισμένοι και απολίτιστοι. Υπάρχουν περισσότερο πολιτισμένοι και λιγότερο πολιτισμένοι (ή πιο απολίτιστοι). ;Και ποια η διαφορά; Η διαφορά είναι στα όρια, στις αρχές.Οι πιο πολιτισμένοι έχουν υψηλότερες, ας το πούμε συμβατικά έτσι, αρχές. Έχουν γραμμές τις οποίες δεν περνάνε. Ενώ, με τους απολίτιστους όλα είναι διαπραγματεύσιμα.

Παράδειγμα: Οι Ρωμαίοι θυσίαζαν ανθρώπους στις αρένες. Και οι Καρχηδόνιοι θυσίαζαν ανθρώπους. Αλλά οι

Καρχηδόνιοι θυσίαζαν συχνά παιδάκια, ενώ οι Ρωμαίοι ίσως σχεδόν ποτέ. Οπότε, οι Ρωμαίοι, ακολουθώντας το παραπάνω σκεπτικό, δικαίως θα μπορούσαν να ισχυριστούν, πως, σε αυτό το θέμα, ήταν πιο πολιτισμένοι από τους Καρχηδόνιους.

(άλλες ερμηνείες, οι οποίες συγκρίνουν πολιτισμένους και απολίτιστους με βάση την πόλη, τις τέχνες, την τεχνολογία, κλπ, δεν έχουν νόημα)

Μια τραπεζοϋπάλληλος και ένας τραπεζοϋπάλληλος, στο ιστορικό κτίριο της Εθνικής Τραπέζης, συζητούν, για τα παλιά, για το χρηματιστήριο.

— Μα, έβγαζα λεφτά, λέει αυτή.

— Έβγαλες; απαντάει αυτός.

Αυτή δεν κατάλαβε.

— Έβγαζα, λέει.

→

Ξαναρωτάει αυτός:
— Έβγαλες;

Σημασία, λοιπόν, δεν είχε αν νόμιζες ότι έβγαζες κέρδος. Σημασία έχει στο τέλος, στη σούμα, αν έχεις βγάλει κέρδος.
Φυσικά καί αυτή, όπως και τόσοι άλλοι, στο τέλος, είχε βγει χαμένη.

Οποιοσδήποτε λογαριάζει την οικονομία με βάση το χρήμα είναι κορόιδο*.

* (εκτός από τους τραπεζίτες)

(παραφράζοντας τον Φιντέλ Κάστρο)

« Ο εχθρός είναι ισχυρός γιατί έχει το μονοπώλιο του πλούτου απέναντι στο μονοπώλιο της πείνας και της αμορφωσιάς... εμείς [όμως] έχουμε ένα άλλο μονοπώλιο: ... »

Απέναντι στο μονοπώλιο της ιεραρχίας, εμείς έχουμε το μονοπώλιο της ισότητας και της αλληλεγγύης.

Στις σχέσεις καταπιεστών-καταπιεζόμενων, πολύ απλά,υπάρχουν δύο στοιχεία που «συζητούν»:
οι καταπιεστές κ΄ οι καταπιεζόμενοι.

Εμείς, όμως, σαν καταπιεζόμενοι δεν μπορούμε να ελέγξουμε το τι κάνουν οι καταπιεστές. Το μόνο που μπορούμε να ελέγξουμε είναι το τι κάνουμε εμείς. Οπότε, είναι μάταιο να ελπίζουμε κάποια διοίκηση, ή κυβέρνηση, ν' αλλάξει την κατάσταση, για εμάς. Πόσο μάλλον, αφού αυτοί κερδίζουν από αυτή τη σχέση εκμετάλλευσης. Οπότε...

Ο μόνος τρόπος, να ανατραπούν οι σχέσεις καταπιεστών-καταπιεζόμενων, είναι οι καταπιεζόμενοι να αλλάξουν συμπεριφορά.

Δηλαδή, πρέπει, πρώτα εμείς, οι καταπιεζόμενοι, να το αποφασίσουμε, να αλλάξουμε αυτό που είμαστε.

;Ποιος νιώθει έτοιμος;

Και έχουμε το εξής «παράλογο», σ' αυτή τη χώρα. που όλα συμβαίνουν ανάποδα...
Αντί οι «αναρχικοί» και οι ακροαριστεροί γενικότερα, να είναι τα πιο προοδευτικά τμήματα της κοινωνίας... Αντί να λαμβάνουν τις νέες ιδέες, να τις διαδίδουν, να τις τεστάρουν, πρώτοι απ' όλους... Το αντίθετο! Είναι από τα πιο υπερσυντηρητικά τμήματα. Όλο τα ίδια και τα ίδια. Κολλημένοι στους ίδιους τρόπους, στις ίδιες μεθόδους... Οι οποίες αποδεδειγμένα δεν φέρνουν και αποτελέσματα!

Γιατί;

— Είναι ο μικροαστισμός (τους), χαζούλη.

Ενώ η ελληνική διοικούσα τάξη... Δείχνει διατεθειμένη να δοκιμάσει και κάτι άλλο, κάτι νεότερο, βρε παιδί μου. Όχι, βέβαια, να το δημιουργήσει. Απλά να το αντιγράφει, όσο, τέλος πάντων, μπορεί...

— Γιατί;

Μπορεί, καθ' υπόδειξη (της Πρεσβείας, φυσικά)... Μπορεί, επειδή νιώθει στριμωγμένη... Μπορεί, λόγω των εσωτερικών της ανταγωνισμών... Μπορεί, λόγω των εξωτερικών της ανταγωνισμών (με τις άλλες καπιταλιστικές τάξεις, ξένες κ΄ εγχώριες)... Μπορεί,... Βασικά, δε με πολυνοιάζει, να σου πω την αλήθεια.

Και η τηλεόραση μπάτσος είναι.

(παραφράζοντας ένα σύνθημα του Γαλλικού Μάη)

Συγκριτικά με τους εγκληματίες του ελληνικού καπιταλιστικού κράτους, αυτοί που βρίσκονται στις φυλακές είναι ακόμη στο νηπιαγωγείο. Οι άλλοι, οι κρατιστές, τό 'χουνε σπουδάσει, τό 'χουνε κάνει επιστήμη αυτό το πράμμα.

Τα παιδιά των μεταναστών είναι αυτοί που βιώνουν, και συνειδητοποιούν την απάτη των υποσχέσεων του καπιταλισμού.
Ἄλλως...
Η δεύτερη γενιά καταλαβαίνει ότι τους πούλησαν παραμύθι. Ότι αυτό το «θα πάμε εκεί για μια καλύτερη ζωή»... Σκατά!

Για να ξορκίσεις το δαίμονα, πρέπει να πεις τ' όνομά του.
Για να λυθεί το πρόβλημα, πρέπει να το περιγράψεις.
Για ν' αλλάξουν τα πράγματα, πρέπει να τα πεις όπως είναι.

Δεν υπάρχει οργάνωση του φασισμού από τα κάτω. Πάντα από τα πάνω.Αυτή είναι η φύση του.

Όπως δεν υπάρχει και οργάνωση της αναρχίας από τα πάνω. Πάντα από τα κάτω. Αλλιώς δεν θα ήταν αναρχία.

Η τηλεόραση αποβλακώνει.

(το 'χουν πει κι άλλοι, αλλά καλό είναι να το ξαναθυμόμαστε)

Για τους ημιμαραθώνιους κλείνουν τους δρόμους.

Για τα Ράλλη Ακρόπολις κλείνουν του δρόμους.

Για τις πορείες των εργατών...
Όχιιι!...
Δεν πρέπει να κλείσουν οι δρόμοι!
(λένε οι φασίστες).

Κάθε διαδήλωση είναι και μια αναγκαστική πεζοδρόμηση του δρόμου, λέμε εμείς.
Όχι πεζοδρόμηση από το κράτος, αλλά, πεζοδρόμηση, από τους ίδιους τους εργάτες.
Είτε γίνεται για τα εργατικά δίκαια, είτε γίνεται για τη νίκη του Ολυμπιακού.
Επειδή οι δρόμοι ανήκουν στους ανθρώπους· δεν ανήκουν, ούτε στα αυτοκίνητα, ούτε στ' αφεντικά.

Η πρωτοπορία του σήμερα
είναι η καθημερινότητα του αύριο.

(ή αλλιώς...)

Το «ακραίο» του σήμερα,
είναι η «κανονικότητα» του αύριο.

Το τσιμέντωμα είναι μορφή μόλυνσης.

Τελικά, κατέληξα, ότι η μικρή πόλη (πχ πρωτεύουσα νομού) είναι το χειρότερο μέρος για να ζει κανείς. Συνδυάζει τα άσχημα του χωριού, με τα άσχημα της μεγαλούπολης. Χωρίς, όμως, να έχει τα καλά τους.

Η θεωρεία των άκρων δεν ισχύει.
Υπάρχει ένα μόνο άκρο: το αριστερό.
Η «ακροδεξιά» δεν είναι άκρο·
είναι η κανονικότητα της χρηματοκρατίας.
Ο φασισμός είναι ο καπιταλισμός χωρίς μάσκα...
που έντρομος προσπαθεί να διασωθεί...
και είναι η άκρα αριστερά
που κυνηγάει να τον καταστρέψει.

Η ιδέα της «πράξης για την προπαγάνδα» είναι μια χαζομάρα. Οι πράξεις γίνονται για τις πράξεις. Για τις επιπτώσεις που θα έχουν στον πραγματικός κόσμο, όχι στο «φανταστικό». Μετά έρχεται η προπαγάνδα (ή δεν έρχεται και καθόλου) για να διατυμπανίσει την πράξη. Οι «πράξεις που γίνονται για την προπαγάνδα» καταλήγουν φούσκες. Αυτή είναι η ρεαλιστική προσέγγιση.

Για κάθε ένα μαχητή μας τής πρώτης γραμμής, θα πρέπει να υπάρχουν δέκα έως εκατό αγωνιστές, να τον στηρίζουν.

Κάθε πράξη αντίστασης θα πρέπει να ακολουθείται από δέκα πράξεις προπαγάνδας.

Παράδειγμα...Όταν ο Ρώσσος αναρχικός έβαλε βόμβα στα γραφεία της ΕφΕςΜπέ (ως αντίποινα για τους βασανισμούς και τις φυλακίσεις των συντρόφων, και όπου ο ίδιος σκοτώθηκε, όπως ήξερε ότι θα γίνει) ;πόσοι ελληνικοί ιστότοποι ανέφεραν το γεγονός; Απειροελάχιστοι! Ενώ θα έπρεπε να το αναφέρουν δεκάδες.

«

Οι εθνικοί διαχωρισμοί και οι αντιθέσεις των λαών εξαφανίζονται ήδη όλο και περισσότερο με την ανάπτυξη της αστικής τάξης [...]

Η κυριαρχία του προλεταριάτου θα τις εξαφανίσει ακόμη περισσότερο.

»

λέει το Κομμουνιστικό Μανιφέστο.

Εδώ διαφωνώ κάθετα (βλέποντας τα πράγματα εκ των υστέρων). Αντίθετα, θα δημιουργήσει τοπικιστικές τάσεις.

Οι ελεύθεροι άνθρωποι θα ξανα-αγκαλιάσουν τα τοπικά ήθη κι έθιμα, την ιδιαιτερότητά τους ως κοινωνίες, τα οποία προσπαθεί να καταργήσει ο καπιταλισμός. Γιατί αυτά δεν είναι απλό φολκλόρ. Είναι λύσεις σε πρακτικά προβλήματα. Έτσι εξηγούνται και οι κόντρες στο «Ανατολικό Μπλοκ», μεταξύ Κίνας και Ρωσσίας, εντός της Γιουγκοσλαβίας, και τα λοιπά.

Ένα απλό παράδειγμα, που μπορούμε να δώσουμε, είναι το θέμα του ρουχισμού. Το τι φοράν οι άνθρωποι, έχει να κάνει με το ποια υλικά είναι διαθέσιμα στην περιοχή, τις

κοσμοαντιλήψεις των ανθρώπων, το κλίμα του τόπου. Ο καπιταλισμός προσπαθεί να επιβάλει το βαμβακερό μπλουτζίν παντελόνι, και το βαμβακερό μπλουζάκι. Με το διεθνές εμπόριο και παραγωγή βαμβακιού. Με τη διαφήμιση και τη «μόδα». Με την προβολή των πουριτανικών αντιλήψεων (το κάτω σώμα, κάτω από τη μέση, είναι βρώμικο-αμαρτωλό, το πάνω από τη μέση είναι καθαρό-ανώτερο).

Όμως, ;πώς να δουλέψει με αυτά τα ρούχα ο τσομπάνης στο βουνό; ;Τί να τα κάνει ο άραβας στην έρημο; ;Γιατί να θέλει να κρύψει τη γύμνια του, με ένα μπλουζάκι, ο ινδιάνος στον

Αμαζόνιο; Όταν θα απελευθερωθούν οι άνθρωποι, θα απελευθερωθεί και ο ρουχισμός τους.

Είναι λάθος, λοιπόν, από κομμουνιστική άποψη, αυτό που βλέπουμε στην Κίνα του Μάο, ή στη Βόρεια Κορέα. Μια ομοιογένεια στο ντύσιμο. Όπως είναι λάθος να περιμένουμε, ή να επιδιώκουμε, ομοιογένεια και στα άλλα ζητήματα, από τα κομμουνιστικά έθνη, τις κομμουνιστικές κοινωνίες, τις κομμουνιστικές κοινότητες.

Για τον ένοπλο αγώνα και τη μαζική πάλη. Το σντροβόλι (Tribulus terrestris), ένα χαμηλό φυτό, έχει έναν καρπό σαν μπιζέλι. Από αυτόν τον καρπό, εξέχουν μερικά αγκάθια... «Το πατάς και σ' αγκυλώνει», που λέει και το τραγούδι. Αν φανταστούμε, λοιπόν το μαζικό κίνημα σαν ένα μεγάλο δέντρο, τότε η ένοπλη πάλη είναι τα αγκάθια του. Η άμυνά του.

Και ;πώς γίνεται;

... από την Ελλάδα, που έχει έναν απάνθρωπο καπιταλισμό... από τον Έλληνα, που είναι το χειρότερο αφεντικό... από ένα κράτος, που ξεπουλιέται για πενταροδεκάρες... από μια διοικούσα τάξη, που παρακαλάει να βρει δανεικά, και προστάτη... από μια κοινωνία, όπου η άρχουσα τάξη της είναι 200% παρασιτική... από τις εκατοστάδες κάστες, των «ειδικών» εις την ηλιθιότητα... από ένα λαό, μοιρολάτρη κ΄ ραγιά... από γενιές δειλών... από τις

στρατιές των ρουφιάνων και των καλπαζοεισπρακτόρων... από το βασίλειο της χαζοπονηριάς, της μπούρδας, και των μεγάλων, φουσκωμένων, χωρίς περιεχόμενο λόγων... και των μυρίων άλλων τόσων παρόμοιων... ;πώς γίνεται; από όλα αυτά ;να δημιουργηθεί ένα εργατικό κίνημα, ισότητας, ελευθερίας και αλληλεγγύης;...

Μα... ;από το αγκάθι δεν βγαίνει το ρόδο;

Στη ζυγαριά της ζωής, όταν από τη μια βάζουμε τις καλές προθέσεις, και από την άλλη τα συμφέροντα, η πλάστιγγα σχεδόν πάντα θα γέρνει προς τη μεριά που είναι τα συμφέροντα.

Παράδειγμα. Η σχετική επιτροπή της Βουλής, το καλοκαίρι αποφάσισε τη μείωση του πληθυσμού, στις φυλακές Κορυδαλλού. Και πράγματι, αρχικά, τον χειμώνα, ο πληθυσμός μειώθηκε. Μα, μόλις ήρθε η άνοιξη και έπαψε να ισχύει το «λοκ-ντάουν», ο πληθυσμός διπλασιάστηκε. Η φυλακή τίγκαρε!
;Γιατί; Αφού οι προθέσεις της επιτροπής ήταν ειλικρινείς.
«;Γιατί;» «;Γιατί;», ρωτάς; Μα... Επειδή... τα συμφέροντα.

Οι φυλακές στην Ελλάδα είναι μια μεγάλη βιομηχανία, και μια μεγάλη πολιτική κομπίνα, η οποία εξυπηρετεί πάρα πολλούς, και πολλά συμφέροντα. Φυσικά και τα συμφέροντα νίκησαν τις προθέσεις. ;Τί άλλο περίμενες; Πάντα έτσι θα γίνεται.

Οπότε, οι ρεαλιστές επαναστάτες, θα πρέπει να υπολογίζουν αναλόγως.

Η αναρχία δεν θα επιβληθεί.
(Και σε καμιά περίπτωση από κάποια μειοψηφία.
Κάτι τέτοιο θα ήταν καταδικασμένο ν' αποτύχει.
Μιας και η αναρχία είναι βαθιά δημοκρατική).

Η αναρχία μπορεί μόνο να γίνει αποδεκτή από την κοινωνία.
Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που ένας άνθρωπος αποδέχεται τις ιδιαιτερότητες του χαρακτήρα του.

Το παρόν δεν υπάρχει.
Υπάρχει παρελθόν και μέλλον.

Ο χρόνος δεν είναι μια χρονική γραμμή
αποτελούμενη από σημεία.
Ο χρόνος είναι αλλαγή.
Αν δεν υπάρχει αλλαγή, δεν υπάρχει χρόνος.

(έτσι, ίσως, να λύνονται και κάποια προβλήματα Φυσικής)

Ποτέ μην υποτιμάς τη δύναμη ενός τίμιου ανθρώπου.

Οι φτωχοί βλέπουν τους αστυνομικούς ως εχθρούς.
Οι πλούσιοι βλέπουν τους αστυνομικούς ως φίλους.

Το κόστος της υποταγής, συνήθως, είναι πολύ μεγαλύτερο, από το κόστος της αντίστασης.

Γιατί, όταν ο «αφέντης» ξέρει ότι... «αυτός, ό,τι και να του κάνεις, δεν μιλάει, δεν αντιδράει»... τότε είναι, που ο «αφέντης» αποθρασύνεται τελείως, και σε τσακίζει.

Το σήμα έναρξης, κάθε τηλεοπτικού δελτίου ειδήσεων, θα έπρεπε να είναι η ήχος του μπατσικού.

Πιο ντόμπρο, έτσι.

Ναι, αλλά, τον καπιταλιστή δεν τον ενδιαφέρει,
αν αυτό που λες έχει νόημα.
Τον ενδιαφέρει αν έχει χρήμα.

Αν, δηλαδή, είναι να βγάλει κέρδος από αυτό.
Αν, ναι, τότε του φαίνεται πολύ λογικό.
Αν, όχι, τότε του φαίνεται χαζομάρα.

Εγώ δεν έχω γνωρίσει μάστορα, που να μιλάει πολύ.

Τη σκλαβιά μάς την πουλάν' για ασφάλεια.

— Μπαμπά, μαμά, ;τί είναι ελεημοσύνη;
— Φαντάσου, παιδί μου, έναν άνθρωπο που πνίγεται, στη θάλασσα. Έχει τεντώσει τα χέρια... «Βοήθεια! Βοήθεια!», φωνάζει... «Πνίγοομαιαι!»... Και, έτσι, όπως έχει απλωμένο το χέρι, πάει ένας, και του πασάρει ένα δεκάευρο! «Να!... Πάρε!», του λέει.
Αυτό, παιδί μου, είναι η ελεημοσύνη!

(δε θυμάμαι ποιος το έχει πει αυτό)

Ελεημοσύνη.
Το υποκατάστατο της βοήθειας.

Σοσιαλοδημοκρατία.
Οι σκαπανείς* του φασισμού.

(*brownshirts)

Έχω (;)καταλήξει(;), ότι οι αριθμοί, στην ουσία τους, είναι κλάσματα. Ο πραγματικός αριθμός είναι 2/10 και όχι 0,2 . 1/3 και όχι 0,333 ... Είναι 1/1 και όχι 1 . Δηλαδή, 1 προς 1, και όχι 1 σκέτο. Είναι δύο σε σχέση με τα δέκα. Ένα στα τρία.
Δηλαδή, δηλώνουν πάντα κάτι σε σχέση με κάτι άλλο. Ποτέ κάτι μόνο του.

→

— Αφού τα πάντα, είναι, υπάρχουν, μετριούνται, σχετίζονται, με κάτι άλλο, ;πού είναι η αρχή; ;πού είναι το τέλος;

— Δεν υπάρχει αρχή και τέλος. Είναι κάπως σαν κύκλος, σαν σφαίρα. Ή, μάλλον, σαν σύννεφο. Και το ένα αλληλοσυνδέεται με τα άλλα. Και το ένα ορίζεται, από ένα άλλο ένα. Το καθένα ορίζεται, από τα άλλα ένα.

Μιλώντας για χρονολογίες, κάποιοι Ωβραίοι, θέλοντας να αποφύγουν την χριστιανική χρονολόγηση, άλλαξαν τα «προ Χριστού», «μετά Χριστόν», σε «πριν - μετά τη Κοινή Εποχή». (Ή, κάπως έτσι, δεν θυμάμαι καλά). Αυτό μου φαίνεται σαν καλή αρχική ιδέα. Αντιπροτείνω το πιο απλό «πριν/μετά το 0».Έτσι, καί οι χριστιανοί θα μπορούν να λέν' ότι το 0, η αρχή δηλαδή, είναι ο Χριστός. Καί δεν μπαίνεις σε ιστορικές αντιπαραθέσεις, του τύπου... «τί εννοείς κοινή αποχή;», «—Ποιααα; ;Πού την είδες τη κοινή εποχή;», κ.ά. . (... καί η συντομογραφία είναι πιο όμορφη κ' ευκολοδιάβαστη!)

Πιθανές παραλλαγές είναι το «πριν - μετά το 0», «προ - μετά του μηδενός», κλπ. Συντομογραφίες, π.τ.0, π0, μ0, πØ, μØ, κλπ. Όπως βολεύεται ο καθένας.

(Εννοείται, πως δεν ακολουθούμε παραλογισμούς, να «ορίσομεν» μία «επίσημον» συντομογραφία, και άλλες τέτοιες χαζαμάρες.)

Στη Φυσική, και σε άλλες επιστήμες, έχουμε το εξής πρόβλημα. Χρησιμοποιούμε ιδεογράμματα. Το « T » είναι «Τέσλα», το « r » είναι «ακτίνα», κλπ. Όμως, το ίδιο ιδεόγραμμα μπορεί να σημαίνει χίλια δυο διαφορετικά πράγματα. Έτσι, το « T » μπορεί να είναι και «χρόνος», το « r » μπορεί να είναι και «μήκος».

Κάποια στιγμή, οι επιστήμονες πρέπει να το διορθώσουν αυτό.

λέν' «ασφάλεια» — εννοούν «σκλαβιά»

Όπου γράψαν' ασφάλεια, διαβάζω σκλαβιά.

Η ροκ μουσική
είναι η μουσική της εργατικής τάξης.
Της εργατικής τάξης,
που έχει αποσπαστεί από τη μοιρολατρία.
Και αναζητά
να γίνει κύρια της μοίρας της.

;Πώς γίνεται, στο σχολείο, να μας διδάσκουν, δήθεν, τη γλώσσα, αλλά να μας απαγορεύουν να μιλάμε;
;Πώς γίνεται να μας διδάσκουν τη γλώσσα, επιβάλλοντας τη σιωπή;
Δε γίνεται.

(γιατί η γλώσσα είναι πρωτίστως επικοινωνία προφορική, όχι γραπτή)

Διδάσκουν, λέει, «Γλώσσα»,
αλλά καταδικάζουν τα παιδιά στη σιωπή.
Άντε βγάλε συμπέρασμα.

«Είμαι πλούσιος! Αλλά δεν μπορώ να φάω ένα φαΐ της προκοπής.»

(τελικά ;είσαι όντως πλούσιος;)

Μια επαναστατική πράξη, μερικές φορές, είναι η σιωπή.
Να θες να το πεις, να σκας, αλλά να μη το λες.
Επειδή ξέρεις ότι έτσι βοηθάς καλύτερα την επανάσταση.

Τα συμφέροντα κυβερνάν' τον κόσμο,
όχι οι προθέσεις.

Σκατά στα μούτρα των σελέμπριτεις.

Η υποχώρηση δεν είναι ντροπή.

Η υποχώρηση, αν γίνε σωστά δεν είναι ήττα, αλλά μια μικρή νίκη.

Αυτή η μικρή νίκη μπορεί να γίνει η βάση για μια μεγάλη νίκη. Να γίνει, δηλαδή, το πάτημα για μια επιτυχημένη αντεπίθεση.

Η λαϊκή σοφία λέει:
«Με πορδές αυγά δεν βάφονται».

Δηλαδή, στην περίπτωσή μας...
Με γκεμπελίστικα ψέματα,
επανάσταση δεν χτίζεται.
Η επαναστατική προπαγάνδα
μπορεί μόνο να στηρίζεται στην αλήθεια.

Μα, δε θέλω να θυσιαστώ για το σύνολο. Δε θέλω να δουλεύω για το καλό της εργατικής τάξης. Δε θέλω, εκεί, στην πρώτη τη γραμμή να υπερασπιστώ αυτούς, τους, τους ;πώς τους λέτε; τους συντρόφους.

Θέλω να ζήσω για την πάρτη μου!

— Κοίτα, πάντα έχεις αυτή την επιλογή: Να δουλεύεις για τα αφεντικά. Να πεθάνεις, στην

πρώτη τη γραμμή, για τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Να φυτοζωείς εσύ, για να καλοτρώνε οι πλούσιοι και τα τσιράκια τους. Μπορείς να διαλέξεις.
Αλλά, ότι θα θυσιαστείς, θα θυσιαστείς!
Αυτό δεν το αποφεύγεις. Είναι η μοίρα της εργατικής τάξης αυτή. Διάλεξε, λοιπόν.
;Για ποιον θα παλέψεις;

Ο καπιταλισμός δεν είναι τρόπος παραγωγής, αλλά κοινωνικό σύστημα. Το βασικό χαρακτηριστικό είναι ο ρόλος τους χρήματος. Είναι δηλαδή Χρηματοκρατία. Έτσι, στα βάθη της ζούγκλας, μπορεί να έχουμε φυτείες, μεγαλοϊδιοκτήτες, έναν απαρχαιωμένο τρόπο παραγωγής. Κι όμως, να έχουμε καπιταλισμό. Γιατί; Επειδή όλοι χρωστάνε στην τράπεζα!

Οι Μαρξιστές ξεκίνησαν να καταστρέψουν το κράτος, και, αντ' αυτού, τελικά, το διέσωσαν!

Οδηγίες ανατροπής του καπιταλισμού.

Αν παρομοιάσουμε τη Χρηματοκρατία με ένα οικοδόμημα, τότε θα μοιάζει κάπως έτσι:

Φαντάσου ένα στρογγυλό πολυόροφο κτίριο, σαν αρχαίο ελληνικό ναό. Γύρω γύρω έχει κολώνες, που το στηρίζουν. Αυτές οι κολώνες είναι οι θεσμοί του φασισμού. Το κράτος, η εκπαίδευση, η «δικαιοσύνη», τα κόμματα, τα χουντοκάναλα κ΄ τα λοιπά μέσα μαζικής εξαπάτησης, οι μεγάλες

εταιρείες, η εφορία με τις παραπλήσιες ελεγκτικές υπηρεσίες κ΄ τους οργανισμούς, η αστυνομία, το στάαρ σύστεμ, τα στρατά, παρακρατικές - παραστρατιωτικές - παραοικονομίας - «παραστυνομίας» οντότητες, κλπ, κλπ. Και στη μέση του κτιρίου υπάρχει μια πολύ χοντρή κολόνα. Όπως οι γιαπωνέζικοι ναοί έχουν ένα κεντρικό στύλο, από κάτω μέχρι πάνω. Όπως οι Δίδυμοι Πύργοι είχαν φτιαχτεί με έναν κεντρικό σιδερένιο

άξονα. Αυτή η κολόνα είναι το χρήμα. Αυτή η κολόνα είναι το πιο δυνατό στήριγμα του καπιταλισμού. Αν καταρρεύσει αυτή, τότε μάλλον θα καταρρεύσει και το οικοδόμημα. Αυτή είναι το πιο δύσκολο να καταρρεύσει. Επειδή είναι η πιο ισχυρή· επειδή την προστατεύουν οι υπόλοιπες. Εμείς θα πρέπει, λοιπόν, να ροκανίσουμε αυτές τις περιφερειακές κολώνες. Και θα πρέπει να

πετσοκόψουμε, συγχρόνως ή μετά, αυτή την κεντρική κολόνα.

Θα πρέπει, δηλαδή, να χτυπήσουμε, ιδεολογικά κ΄ πρακτικά, τους θεσμούς του καθεστώτος. Και θα πρέπει να καταστρέψουμε το δυνατότερο απ' αυτούς τους θεσμούς: το καπιταλιστικό χρήμα.

Έτσι θα γκρεμίσουμε τον καπιταλισμό.

Η αντίσταση δεν είναι ντροπή. Η υποταγή είναι.

Κοιτώντας πίσω,
νιώθω ντροπή για όταν υποτάχθηκα,
περηφάνια για όταν αντιστάθηκα.

Κανείς δε θα μας κατηγορήσει που τους ανατρέψαμε.
Αντίθετα, σχεδόν όλοι, στις επόμενες γενιές, θα μας λένε:
« Καλά... ;πώς τους ανεχόσασταν τόσο καιρό; ! »

Ακούς στα χουντοκάναλα: «Καταστροφή! Κραχ! Πέφτουν οι τιμές στα χρηματιστήρια!».
Όταν, όμως, ανεβαίνουν οι τιμές, καί στα χρηματιστήρια καί στην αγορά, τότε, για τα χουντοκάναλα δεν είναι καταστροφή!
Σε περίπτωση που αμφέβαλες με ποιους είναι. Με τους κερδοσκόπους. Με τους (παλιούς) μαυραγορίτες.

Η Επανάσταση του '21, από μια πιο ρεαλιστική ματιά:

Στην Επανάσταση του '21,
πολέμησαν οι Τούρκοι με τους Έλληνες,
και κέρδισαν
οι Άγγλοι, με τους Γάλλους, και τους Ρώσσους.

Εδώ υπάρχει ένας ελληνοκεντρισμός, ο οποίος προσπαθεί, μερικές φορές, να καλυφθεί κάτω από τον βαλκανοκεντρισμό. Η ιδέα ότι η Ελλάδα είναι κάτι άλλο, κάτι ξεχωριστό στον πλανήτη, σώνει και καλά! Όμως δεν είναι. Είναι ακόμη μία μπανανία. Με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της. Τα οποία, όμως, δεν είναι και τόσο σημαντικά. Η μία μπανανία, παράδειγμα, είναι μουσουλμανική-σιιτική, η άλλη ελληνο-χριστιανική-ορθόδοξη.

Αλλάζει το πακέτο. Αλλά, οι σχέσεις εξουσίας, εξάρτησης, η κοινωνική πυραμίδα, η οικονομία, ο ρόλος του χρήματος, του κράτους, είναι ολόιδια! ;Τί και αν αλλάζει το φολκλόρ;

Αυτή η ελληνοκεντρική αντίληψη είναι μη-προοδευτική, είναι συντηρητική, είναι, δηλαδή, καί αυτή, ακόμη ένα αντι-επαναστατικό ιδεολόγημα.

;Θα πρέπει ένας νόμος να εξηγεί το λόγο ύπαρξής του;
Εγώ λέω πως ναι.

Πολλοί πολιτικοί έχουν μια αντίληψη, για τη μάζα των ψηφοφόρων, παρόμοια με αυτή που έχουν οι εμπορικές εταιρείες, για την αγορά. Αυτή, φυσικά, είναι μια αντιδραστική-καπιταλιστική κ΄ μη-ρεαλιστική αντιμετώπιση της κοινωνίας. Και θα πρέπει οι πραγματικά αριστερές δυνάμεις να την απορρίπτουν.

Δεν απαντάμε σε δημοσκοπήσεις. Δεν υπάρχει κανένας λόγος, οι ολιγάρχες να ξέρουν τι σκεφτόμαστε.
Αν πραγματικά μετρούσε η γνώμη μας, θα γινόταν δημοψήφισμα. Αυτοί θέλουν να ξέρουν τι έχουμε στα μυαλά μας, για να μπορούν να μας τα αλλάξουν, κατά πως τους βολεύει.

Σε δεύτερη σκέψη, μπορούμε να απαντάμε σε δημοσκοπήσεις... με ψέματα!

Όταν ο καπιταλιστής λέει...

«η οικονομία»

εννοεί...

«η τσέπη μου».

;Γιατί; ;Τό 'χες σκοπό να ζήσεις για πάντα;

Η σωτηρία της Εργατικής Τάξης προϋποθέτει την καταστροφή της Μεσαίας και της Άρχουσας Τάξης.

Αν περιμένεις από το κράτος να υπερασπιστεί την τιμή σου, την αξιοπρέπειά σου, την ελευθερία σου, τα δικαιώματά σου, αυτό πάει να πει πως δεν έχεις ούτε τιμή, ούτε αξιοπρέπεια, ούτε ελευθερία, ούτε διακαιώματα.

Ο μικροαστισμός είναι
ο προθάλαμος του φασισμού.

Η αναρχία είναι ρευστό.

Δεν χρειάζεται να λύσουμε όλα τα προβλήματα εμείς. Ας αφήσουμε κάτι και για τους επόμενους.

Εκεί που τελειώνουν τα επιχειρήματα
αρχίζουν τα υπονοούμενα.

Μου φαίνεται πως οι Ματατζήδες είναι τόσο ευχαριστημένοι από το ξύλο το οποίο τρών' κάθε μέρα από τα αφεντικά τους, που θέλουν να το μοιραστούν και μ' εμάς τους υπόλοιπους!

Ο κόβιντ-19 απέδειξε
ότι ο καπιταλισμός
είναι ηλίθιος.

Το δημοκρατικό πνεύμα δημιούργησε το ιντερνέτι. Ο καπιταλισμός τώρα προσπαθεί, και τα δύο, να τα καταστρέψει.

Οδηγίες ανατροπής του καπιταλισμού, ΙΙ.

;Πώς θα γίνει όμως αυτό; Δεν φτάνει να ξεμπροστιάσουμε τους θεσμούς της Χρηματοκρατίας. Χρειάζεται επίσης να δημιουργήσουμε και εναλλακτικές.

Οι θεσμοί αυτοί υποκρίνονται ότι δίνουν απαντήσεις. Αυτές όμως είναι ψεύτικες. Οι εναλλακτικές οφείλουν να δώσουν απαντήσεις αληθινές.

Παράδειγμα...

Το σύστημα μπάτσοι-νόμοι-δικαστές υποκρίνεται ότι απονέμει δικαιοσύνη. Εμείς πρέπει να δημιουργήσουμε μία εναλλακτική η οποία να ικανοποιεί το αίσθημα δικαιοσύνης της κοινωνίας.

Το σύστημα εκπαίδευσης διδάσκει τεχνικές γνώσεις κ΄ υποταγή. Πρέπει να δημιουργήσουμε μία εναλλακτική, η οποία να διδάσκει γνώσεις, κριτική σκέψη, ελευθερία.

Το καπιταλιστικό χρήμα προσποιείται πως είναι μέσο συναλλαγής κ΄ μέτρο κόστους-αξίας. Οι εναλλακτικές μας πρέπει να είναι μέσα συναλλαγής. Χρειάζεται να βρεθεί μία άλλη μέθοδος κοστολόγησης, πχ «Μονάδες Ενέργειας κ΄ Εργατο-Ώρες».

Κλπ, κλπ.

Ώστε έτσι να μπορέσει η κοινωνία να συνθέσει την αναρχία κ΄ τον κομμουνισμό.

— ;Ποιος είναι ο ρόλος όσων ακολουθούν αναρχο-κομμουνιστικές ιδέες;
— ;Ποιος κάνει τις κοινωνικές επαναστάσεις; ;Εσύ κι εγώ; Όχι. Οι μάζες κάνουν τις κοινωνικές επαναστάσεις. ;Κι εμείς; Εμείς, όχι σαν ηγέτες, αλλά σαν μέρος της μάζας κάνουμε την κοινωνική επανάσταση.
Ο ρόλος μας είναι αυτός του καταλύτη. Είμαστε αυτοί που επιδιώκουμε να κρατάμε τη φλόγα της αντίστασης ζωντανή, όταν παντού έχει πέσει η φοβέρα κι η

σκλαβιά. Όταν το κάρο της Ιστορίας κολλάει στις λάσπες, κατεβαίνουμε και προσπαθούμε να το βοηθήσουμε να κυλίσει ξανά. Όταν τα γρανάζια σταματούν να περιστρέφονται, βρίσκουμε τι τα μπλοκάρει, και επιχειρούμε να ελευθερώσουμε το μηχανισμό της προόδου.
Δουλειά μας είναι να επιταχύνουμε την επανάσταση. Αλλιώς μπορεί να κάνει και τρεις χιλιάδες χρόνια νά 'ρθει.

Τίποτα λιγότερο από Επανάσταση!

— ;Πώς εντοπίζεις έναν ή πολλούς ρουφιάνους;
— Οι αναρχικοί κύκλοι, και όλες οι άλλες δημοκρατικές ομάδες, είναι πήχτρα στους ρουφιάνους και στους βαλτούς.
;Πώς τους ξεχωρίζεις, όμως;
Έχω ακούσει ένα σωρό περίεργα. Από το βλέμμα! Από τα παπούτσια! Κάποιοι έφτασαν να κατηγορούν και αυτούς που ζητάν οδηγίες στις πορείες! Ωσάν να πρέπει να ξέρει ο κάθε διαδηλωτής τους δρόμους! Ό,τι νά 'ναι! Και φυσικά, το να δείξει, ή να αφήσει υπόνοιες κάποιος

για τον άλλο, δε σημαίνει απολύτως τίποτα. Γιατί, αυτός που δείχνει, μπορεί να είναι αυτός ο ρουφιάνος, και να θέλει να κατηγορήσει έναν πραγματικό αγωνιστή. Μπέρδεμα!

;Ποια είναι η δουλειά του ρουφιάνου;

Ο ρουφιάνος έχει δυο δουλειές. Να ρουφιανεύει κ΄ να σαμποτάρει.

Το να μιλάει, όμως ;πώς το ξέρεις; ;Θα είσαι πάνω από το κεφάλι του όλη την ώρα; Δε γίνεται. Μόνο αν έχεις εσύ δικό σου κατάσκοπο στην αντίπαλη ομάδα και σου

πει ποιος έρχεται και μιλά. Αλλά, πάλι... ;αν και αυτός σε δουλεύει;

Το αν σαμποτάρει, όμως, είναι φως φανάρι. Αν αποπροσανατολίζει. Αν φρενάρει. Αν δημιουργεί σύγχυση. Αν κοιτάει να πάει την υπόθεση μπροστά ή πίσω. Αλλά ;αν είναι ρουφιάνος; δηλαδή, μιλάει ;και συγχρόνως προσφέρει έργο για ξεκάρφωμα; Τότε είναι «μία η άλλη». Όση ζημιά κάνει με τη ρουφιανιά, την ισοφαρίζει με το έργο που προσφέρει. Κανένα κέρδος για τον αντίπαλο. Ο Λένιν αναφέρει μία τέτοια

περίπτωση, κάποιου που είχε διεισδύσει στον πυρήνα του κόμματος. ;Και αν δεν είναι βαλτός, και απλά κάνει ζημιά από χαζομάρα; Το ίδιο είναι. Τό 'χουνε πει άλλοι. Η βλακεία και η προδοσία στον (κοινωνικό) πόλεμο είναι το ίδιο.

;Πώς αντιμετωπίζουμε τους ρουφιάνους;

1) Με τη μαζικότητα των δράσεων.

Εκτός από το προφανές, να κάνουμε πέρα αυτούς που βλάπτουν τον αγώνα, είναι η μαζικότητα που θα περιορίσει την επιρροή των βαλτών. Όσο λιγότερα είναι τα άτομα στην ομάδα, τόσο πιο εύκολα μπορούν να την παρασύρουν κάποιοι κακόβουλοι. Όσο μεγαλύτερο το πλήθος, τόσο διαλύονται οι προσπάθειες των βαλτών, ακόμη και αν είναι καλά μελετημένες. Αυτό φυσικά ισχύει στις δημοκρατικές, στις μή αρχηγικές ομάδες.

2) Με την επιλογή των δράσεων τελευταία στιγμή.
Ώστε να μην ενημερωθεί ο αντίπαλος, ώστε να βρεθεί απροετοίμαστος. Όταν σχεδιάζονται δράσεις, πρέπει να υπάρχουν πολλές επιλογές. Και τελευταία στιγμή να αποφασίζεται ποια θα ακολουθηθεί. Η αναρχία έχει φαντασία, το κράτος είναι δυσκίνητο. Αυτό δεν αλλάζει.
3) Με το κοσκίνισμα.
Κάποιοι, επειδή νιώθουν την ανάγκη της διάδοσης και της επιβεβαίωσης των ιδεών τους, δέχονται τον καθένα, χωρίς να βλέπουν αν υπάρχει ειλικρινής ανταπόκριση.

Έτσι... για να λέμε ότι έχουμε απήχηση! Δεν χρειάζεται αυτή η υπερβολή. Αυτό στο γενικό πλαίσιο. Πιο ειδικά: σε καίριες θέσεις, δεν είναι δυνατόν να ορίζονται άτομα (ή ομάδες) τα οποία δεν έχουν αποδεδειγμένη επαναστατική δράση. Δε θέλουμε άλλους Γκορμπατσόφηδες.

Χωρίς όλα τα παραπάνω, βέβαια, να αποτελούν εγγύηση.

Κάποιοι φαντάζονται πως
χωρίς θυσίες
μπορεί να γίνει επανάσταση.
Ω, τι πλάνη...

Φάτε τ'ς πλούσιοι!

Δεν έχεις ούτε ένα υπηρέτη ;και νομίζεις πως είσαι Μεσαία Τάξη;
Δεν «βάζεις» ούτε «μία γυναίκα να σου καθαρίσει το σπίτι» ;και νομίζεις πως είσαι Μεσαίας Τάξη;
Σ' αυτή τη χώρα ο κάθε μικροαστός νομίζει πως είναι Μεσαία Τάξη.

Οι άνθρωποι της Εργατικής Τάξης ούτε καν υποψιάζονται τι πλούτο παράγουν. Ούτε καν υποψιάζονται τι πλούτος διακινείται.

Πρέπει να γίνει ενημέρωση σε αυτό το θέμα. Όχι μόνο «συνέταιροι στο χρέος» με τα αφεντικά. Παράδειγμα, να πούμε ότι υπάρχουν τόσα λεφτά στη χώρα, τόσα αναλογούν στον κάθε πολίτη, τόση αξία-πλούτο-προϊόντα παρήγαμε εφέτος, κλπ.

Λαϊκός Στρατός κ΄ Αναρχία.

Είναι αυτονόητο ότι χρειάζεται λαϊκός στρατός, αλλιώς οι πραιτοριανοί του ιμπεριαλισμού, και τα άλλα ντόπια τσιράκια τους, θα μας πνίξουν στο αίμα.

;Τί μορφή χρειάζεται να έχει αυτός ο στρατός;

Μπορούμε ν' ακολουθήσουμε το παράδειγμα των αρχαίων Ελλήνων και του σημερινού Λιβάνου. Δηλαδή, διάφορες μάχιμες ομάδες, και άτομα, ενώνονται, για μια μάχη ή για έναν ολόκληρο πόλεμο, κάτω από τη διοίκηση μιας χαλαρής ηγεσίας.

;Χρειάζεται ηγεσία;

Ναι, χρειάζεται. Την ώρα της μάχης, την ώρα της τρικυμίας, δεν μπορείς να κάνεις συμβούλιο. Χρειάζεται αποφάσεις να παρθούν και να εφαρμοστούν άμεσα. Συμβούλιο μπορείς να κάνεις πριν τη μάχη ή μετά τη μάχη. Και εκεί να συζητήσεις και να ελέγξεις αυτούς που τους εμπιστεύτηκες.

;Γιατί να μην αποφύγουμε τον πόλεμο;
Αφού χρειάζονται τα παραπάνω, κάποιοι θα πουν, καλύτερα να αποφύγουμε εντελώς τον πόλεμο. Ας προτιμήσουμε άλλες μορφές πάλης. Αυτό είναι άτοπο. Όταν θα έρθουν οι πραιτοριανοί μπροστά στις πύλες, δεν θα έχεις την επιλογή να μην κάνεις πόλεμο. Δεν είμαστε μικρά παιδιά, να πούμε «δεν σας παίζουμε». Αν

δεν πολεμήσεις, θα καταλάβουν την πόλη, θα σε σφάξουν, θα πουλήσουν για σκλάβους τα παιδιά σου. Και αν δηλώσεις υποταγή, πάλι το ίδιο θα κάνουν, αλλά σιγά σιγά, σε στάδια. Ο στρατός είναι από τα ισχυρότερα όπλα του ιμπεριαλισμού. Με αυτόν έχει χτίσει τις αυτοκρατορίες του. Εμείς χρειαζόμαστε έναν στρατό καλύτερο. Ιστορικά φαίνεται αυτό, πως

ένας στρατός πολεμιέται με έναν καλύτερο στρατό. Χρειαζόμαστε έναν λαϊκό στρατό, πιο καλά εκπαιδευμένο, πιο καλά οργανωμένο, από τον ιμπεριαλιστικό στρατό.

;Χρειάζεται ιεραρχία;
Δυστυχώς, ναι. Κάθε τέχνη έχει τους τρόπους της. Και ο Πόλεμος είναι μια τέχνη, όπως είναι

η τέχνη του σιδερά, όπως είναι η τέχνη του μαραγκού. Όταν χτίζεις μία γέφυρα, χρειάζεσαι τους αρχιτέκτονες, τους πρωτομάστορες, τους εργάτες. Το ίδιο και με το στρατό.

;Πώς θα ορίζεται αυτή η ιεραρχία;
Προφανώς με εκλογές.Οι στρατιώτες θα εκλέγουν τους λοχίες (υπαξιωματικούς), οι

λοχίες τους λοχαγούς (αξιωματικούς), οι λοχαγοί τους στρατηγούς (διοικητές).Οι διοικητές θα επιβεβαιώνονται από καθολική ψήφο. Θα πρέπει να έχουν την έγκριση της πλειοψηφίας του στρατού. Αυτοί που επιλέγονται θα λαμβάνουν την ανάλογη εκπαίδευση.

;Δε θα υπάρξει πάρε-δώσε έτσι;

Εύκολα μπορεί ν' αποφευχθεί. Μία ομάδα δέκα ατόμων εκλέγει τον ομαδάρχη. Αυτόματα αυτός θα αναλάβει χρέη σε μία άλλη ομάδα. Σε ένα λόχο, οι λοχίες θα επιλέξουν λοχαγό. Ναι, αλλά αυτός θα υπηρετήσει σε άλλο λόχο, και κάποιος άλλος λοχαγός θα έρθει να διοικήσει το λόχο.

;Κάθε πότε θα γίνονται οι εκλογές;

Τουλάχιστον μία φορά το χρόνο, ή συχνότερα. Θα υπάρχει, δηλαδή κινητικότητα. Κάποιοι θα ξαναεκλέγονται, κάποιοι δε θα επιλέγονται συνεχόμενα.

;Πώς θα βάζεις υποψηφιότητα;
Δεν θα βάζεις υποψηφιότητα, όλοι θα είναι υποψήφιοι. Δεν είναι δικαίωμα, είναι υποχρέωση.

;Και αν κάποιοι δεν επιθυμούν να ακολουθήσουν αυτό το μοντέλο;
Πολύ απλά δε θα το κάνουν. Αυτός θα είναι ένας καθαρά εθελοντικό στρατός. Άλλοι μπορούν να ακολουθήσουν άλλους τρόπους. Να φτιάξουν δικές τους ομάδες. Να συνταχτούν ή όχι με αυτό το λαϊκό στρατό — ο οποίος, το πιθανότερο, να

γίνει η ραχοκοκαλιά της ένοπλης πάλης των εργατών. Να συμμαχήσουν ή όχι. Ακόμη και να τον πολεμήσουν. Και με αυτές τις ομάδες, ή άτομα, μπορεί να υπάρξει κοινή δράση. Ανάλογα με τις επιθυμίες, τους τρόπους, τις ικανότητες, διάφοροι μπορούν να αναλάβουν διαφορετικούς ρόλους. Αρκεί να υπάρχει αξιοπιστία, ότι μπορούν να φέρουν εις πέρας τη δουλειά.

;Μα... δεν είναι πολύ εύκολο αυτός ο στρατός να μετατραπεί σε δικτατορία;
Ναι-Όχι.Όσο εύκολο είναι να γίνει δικτατορία, άλλο τόσο εύκολο είναι να μη γίνει δικτατορία. Χρειάζεται να πάρεις μέτρα προληπτικά, ώστε να εμποδίσεις κάτι τέτοιο. Και δεν πρέπει να είναι δύσκολο. Καί ο καπιταλισμός καί ο

μαρξιστικός κομμουνισμός έφτιαξαν ισχυρούς στρατούς. Αυτοί οι στρατοί, όμως, δεν μπόρεσαν να επιβληθούν στην υπόλοιπη κοινωνία.

;Τί αντιδικτατορικά εμπόδια θα χρειαστούν; Πρώτα, όπως έχουμε περιγράφει, υπάρχει το σύστημα των εκλογών. Δεύτερο... έχει να κάνει με τα όπλα. Ο ατομικός οπλισμός θα βρίσκεται

στον έλεγχο του ίδιου του στρατιώτη. Θα το παίρνει στο σπίτι του, να το πούμε απλά. Τα τανκς θα τα διαχειρίζεται το τάγμα. Ένα χωριό θα έχει βαρύ οπλισμό, την ευθύνη του οποίου θα έχει αναλάβει. Μπορεί να έχει, παράδειγμα, ένα κτίριο οπλοστάσιο, ή αποθήκες πυρομαχικών. Ελαφρύ πυροβολικό, θα το διαχειρίζονται κοινότητες. Βαρύ πυροβολικό θα το

διαχειρίζονται νομοί. Κλπ. Μα η μεγαλύτερη δικλίδα ασφαλείας είναι η πολυδιάσπαση και το πολύτροπο της αναρχίας. Που είναι κάτι θετικό.

;Όλα τα παραπάνω δεν θα δημιουργήσουν την πιθανότητα εσωτερικών συγκρούσεων;
Ναι θα υπάρξουν και τέτοιες διενέξεις. Αρκεί να μην παραγίνει, κάτι τέτοιο είναι αναπόφευκτο,

και σε μεγάλο βαθμό επιθυμητό, μιας και είναι σημάδι ζωντάνιας.

;Πολύ ιδανικά δεν περιγράφονται όλα εδώ;
Ναι, αυτή είναι η γενική ιδέα. Στην πράξη τα πράγματα θα διαφέρουν αρκετά. Κι αυτό, πάλι, επιθυμητό είναι, όσο δεν ξεφεύγουμε από τη γενική κατεύθυνση.

Οι νεκροί κάνουν ησυχία.
Και οι φοβισμένοι.

Το νόημα της δημοκρατίας είναι πως μαζεύονται εκατό άνθρωποι, ακούγονται όλες οι απόψεις, και επικρατεί η σωστότερη (ή μία από τις σωστότερες, τέλος πάντων). Αν επικρατεί η πιο χαζιά, τότε έχουμε πρόβλημα.

Δηλαδή, στην Ελλάδα του σήμερα, έχουμε πρόβλημα.

Με τη δολοφονία του διαδηλωτή στο Βόλο, από το κράτος, κατάλαβα, το ένιωσα πως αυτό το καθεστώς δεν σώζεται με τίποτα.
Το Ελληνικό Κράτος πρέπει να καταστραφεί συθέμελα.
Ούτε κολυμβηθρόξυλο να μη μείνει.
Όσο γρηγορότερα, τόσο το καλύτερο.

Οι πόλεις δεν είναι τόπος κατοικίας, αλλά χώρος δραστηριοποίησης των καπιταλιστικών ομίλων. Οι καπιταλιστικές εταιρείες έχουν τις αποθήκες τους, τα εργοστάσιά τους, κλπ. Η πόλη είναι προέκταση αυτών. Προέκταση των δραστηριοτήτων των εταιρειών.
Γι' αυτό η πόλη είναι τόσο απαίσια.
Γι' αυτό η ζωή στην πόλη είναι τόσο άθλια.
Να στο πω αλλιώς...
Εσύ που ζεις στην πόλη, ζεις σε μια φάρμα.
Και, ναι, η αγελάδα είσ' εσύ.

Οι πόλεις είναι φάρμες
κι εμείς οι αγελάδες.

Το να κλέψει ένας δημόσιος υπάλληλος, από τη δουλειά, ένα στυλό και να το χρησιμοποιήσει στο σπίτι λέμε ότι είναι άσχημο. Και πράγματι είναι. Κάποιος όμως μπορεί να πει πως χρειάστηκε το στυλό και γι' αυτό τον πήρε.

Το να πάρει το στυλό και, αντί να τον χρησιμοποιήσει, να τον πετάξει, «έτσι απλά», αυτό είναι ακόμη πιο άσχημο.

→

Το να κλέψεις ένα ροδάκινο και να το φας δεν είναι σωστό αλλά μπορεί να δικαιολογηθεί.
Το να μαζεύεις ένα κάρο καλά ροδάκινα και να τα πετάς στη χωματερή, για να ανεβάσεις τις τιμές, όπως κάνει ο καπιταλισμός, αυτό δεν μπορεί να δικαιολογηθεί.
Η σπατάλη είναι πολύ χειρότερη από την κλεψιά.

Κάνω ζάππινγκ, και πέφτω πάνω στην τελετή των Ολυμπιακών αγώνων του Λονδίνου. Και είναι μια μπάντα, και χτυπιούνται, και έχουν βάλει κάτι σαν δερμάτινα, κάτι μαύρα ρούχα, και δίνουν σόου, και λέω «;Τί μα... είν' αυτές;». Και αλλάζω κανάλι. Μετά από κάποιο χρονικό διάστημα, ξανακάνω ζάππινγκ, ξαναπέφτω στην τελετή των Ολυμπιακών του Λονδίνου, και είναι

ένας τύπος, ασπρομάλλης-μακρυμάλλης, με μια κιθάρα και απλά περπατά σ' ένα διάδρομο, και παίζει κάτι χαοτικό, και λέω «Αυτό είναι καλό, αυτό ροκάρει!». Ήταν ο κιθαρίστας των Κουίν, τελικά. Συμπέρασμα: αν δεν σου βγαίνει από μέσα, όσο και να το θες, όσο και να προσπαθείς...

Δεν μπορείς να προσποιηθείς το ροκ-εντ-ρολλ!

Όπως είδαμε από τις παρακολουθήσεις των τηλεφώνων, οι κρατιστές μας έχουν φακελωμένος.
;Γιατί να μην τους φακελώσουμε και εμείς;
;Γιατί να μην έχουμε μια δημόσια βάση δεδομένων; όπου θα λέει, ο τάδε είναι διευθυντής στον τάδε κρατικό οργανισμό, μένει εκεί, οδηγεί αυτό το αυτοκίνητο, συχνάζει εδώ, έχει εξοχικό

σ' εκείνο το μέρος, φέρεται μπλεγμένος στην τάδε και στη δείνα υπόθεση. Η άλλη είναι δικαστικός, και λοιπά. Αυτός είναι στέλεχος εταιρείας, και αυτό και το άλλο.

;Γιατί όχι;

;Γιατί να μη χρησιμοποιήσουμε τα όπλα του ιμπεριαλισμού εναντίον του;

Μην κοιτάς την τιμή, κοίτα τον άνθρωπο.

Πας το αυτοκίνητο στο συνεργείο. Και ο ένας μάστορας σου λέει αυτή την τιμή, ότι το αμάξι έχει αυτό το πρόβλημα. Και, άλλος μάστορας, σου λέει άλλη τιμή, άλλο πρόβλημα. Άντε τώρα, ποιον να πιστέψεις... ;Ποιος είναι σωστός, ποιος έχει λάθος; Μην κοιτάς την τιμή, κοίτα το

άνθρωπο. Αυτός από τους δύο μάστορες, που είναι σωστότερο άτομο, αυτός είναι και σωστός, κατά πάσα πιθανότητα. Ο άλλος, που δεν είναι σωστό άτομο, ή δεν ξέρει για τι πράγμα μιλάει, ή σε δουλεύει.

Τις περισσότερες φορές στη ζωή, αυτός ο κοινωνικός κανόνας σε ξελασπώνει.

Αυτό που θέλουν, οι αρχηγοί της Ελλάδας και της Τουρκίας, είναι να τσακωθούμε για το ποια εταιρεία, του κεντρικού καπιταλισμού, θα πάρει στον έλεγχό της τα πετρέλαια.
Δηλαδή, να κάνουμε πόλεμο οι λαοί, να σκοτωθούμε εμείς, για το ποιος από αυτούς τους δύο παπ... θα πάρει την προμήθεια.
Να πεθάνουμε 'μείς, για να πάρουν αυτοί την μίζα!

Η πράξη είναι το μήνυμα.

Όταν πιέζουμε τον αντίπαλο, τότε αρχίζουν να φαίνονται οι αδυναμίες του.
Όσο είμαστε ηττοπαθείς, ο αντίπαλος θα μας φαντάζει πανίσχυρος.

Φτάνουν οι διαδηλώσεις διαμαρτυρίας.
Τώρα πια χρειαζόμαστε
μαχητικές συγκεντρώσεις κ΄ μαχητικές
διαδηλώσεις!

K.K.E. — Χρυσή Αυγή

... ένα τσιγάρο δρόμος.

Αυτό το καθεστώς
αντιμετωπίζει κάθε διαφωνία
ως εξέγερση.
;Γιατί;
Από φόβο.

Την υποτέλεια την βάφτισαν συμμαχία.

Ο Μάο λέει: «Δεν μπορείς να κρατήσεις καλά ένα πράγμα παρά κρατώντας το σφιχτά στα χέρια, χωρίς να χαλαρώσεις τα δάχτυλα ούτε στο ελάχιστο»

Υπάρχει και η άλλη άποψη. Πως, αν κρατάς κάτι πολύ σφιχτά, θα το πνίξεις. Έλεγε ένας ξιφομάχος σε μια ταινία... «Να κρατάς το σπαθί, όπως κρατάς ένα πουλάκι. Ούτε πολύ χαλαρά, γιατί θα σου φύγει, ούτε πολύ σφιχτά, γιατί θα το σκοτώσεις». Οι μαρξιστές, από την άλλη θέλουν να το κρατούν σφιχτά. Θέλουν, δηλαδή, πλήρη έλεγχο. Καθ' ότι ολιγαρχία...

Κι έτσι οι μαρξιστές έπνιξαν την επανάσταση.

Πολλοί «ανώτεροι» και πολλοί «κατώτεροι», στην μαρξιστική αντίληψη (οργανισμοί, συνελεύσεις, διοικήσεις, συμβούλια, επιτροπές, κλπ).
;Μήπως θα έπρεπε η μάζα να θεωρείται «ανώτερη» και η ιεραρχία του κόμματος «κατώτερη»; Με αυτή την απλή ερώτηση, βλέπουμε πόσο λάθος έχουν οι μαρξιστές να θεωρούν εαυτούς «φυσική ηγεσία», καθοδηγητές., κλπ. Δεν υπάρχουν ανώτεροι, δεν υπάρχουν κατώτεροι, λέμε εμείς.

Βλέπεις τηλεόραση, και νομίζεις
πως βλέπεις τους τρόφιμους σε ένα ίδρυμα,
όπου όλους τους έχουν κάνει λοβοτομή.

«Το δίκιο του ισχυρού», λένε. Και πράγματι, ένα λιοντάρι είναι πιο δυνατό από ένα γκνου.
Όμως, ένας άνθρωπος είναι πάνω κάτω το ίδιο ισχυρός με έναν άλλο άνθρωπο.
Αυτοί «οι ισχυροί του κόσμου», λοιπόν, «οι ισχυροί της γειτονιάς» ;πού τη βρίσκουν τη δύναμή τους;
Η δικιά μας αδυναμία είναι η δικιά τους δύναμη.
Η δικιά μας δουλοπρέπεια είναι που τους ενισχύει.
Ας κόψουμε λοιπόν τη δουλοπρέπεια.

(πληρωμένη διαφήμιση)

Πλαίσιο, Κωτσόβολος, MediaMarkt.
Φέρνουμε την πολυτέλεια, στο κλουβί σου!

Αν ρίξεις μια ματιά σ' αυτό το καθεστώς, αν δεις τις πολιτείες, τους αυτοκινητοδρόμους, τα μυριάδες αυτοκίνητα, τις αποθήκες, τα εργοστάσια, τα τρένα και τα λιμάνια, τα μέγαρα και τα άλλα σύμβολα καταπίεσης, πραγματικά, λογικά θα βγάλεις το συμπέρασμα πως αυτό το καθεστώς είναι παντοδύναμο.

→

Αν δεις τα τείχη και τους πύργους θα συμπεράνεις, και με το δίκιο σου, πως αυτό το κάστρο είναι απόρθητο.

;Άμα, όμως, δεις τις καρδιές των ανθρώπων; Τότε εύκολα θα καταλάβεις, πως αυτό το καθεστώς καταρρέει.

;Πανδημία κορωναϊού ή πανδημία μουραμάρας;

Για τη μουραμάρα φάρμακο δεν βρέθηκε ακόμα.

Σαν γενική παρατήρηση...

εκεί που ο κομμουνισμός ήταν ρομαντικός,

απέτυχε·

εκεί που ο κομμουνισμός ήταν ρεαλιστής,

εκεί νίκησε.

Η Χρηματοκρατία δεν νοιάζεται για δικαιοσύνη επειδή η δικαιοσύνη παρεμποδίζει τα κέρδη.
Αν οι χρηματοκράτες πραγματικά νοιαζόντουσαν για δικαιοσύνη, τότε οι φυλακές θα ήταν γεμάτες με χρηματοκράτες.
Το οποίο δεν μπορεί να συμβεί.
Οπότε, δεν δύναται να έχεις δικαιοσύνη υπό τον καπιταλισμό.

;Γιατί να βασιστώ σε κάτι στο οποίο δεν μπορώ να βασιστώ;

;Τελικά, στο Αφγανιστάν ποιος κέρδισε; Το Καλάσνικοφ ή ο Τόμαγκωκ; Μάλλον είχαν δίκιο οι Μαοϊκοί, ότι με την ξιφολόγχη θα νικήσουν την ατομική βόμβα. Δεν λέγαν' αερολογίες.

Αν τ' αφεντικά νοιαζόντουσαν για τη δικαιοσύνη,
τότε οι φυλακές θα ήταν γεμάτες με αφεντικά.

Ένας άλλος τρόπος να το δεις:
Χρηματοκρατία: μία μηχανή παραγωγής δυστυχίας.

Οι πόλεμοι μεταξύ των αφεντικών είναι, στην ουσία τους, πόλεμοι κατά των ίδιων των λαών.

Αποδεικνύεται, τελικά, πως τα Ραφάλ και οι γαλλικές φρεγάτες αγοράστηκαν,
όχι για να ενισχύσουν τον ελληνικό στρατό απέναντι στην Τουρκία,
αλλά για να ενισχύσουν την ανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ απέναντι στη Ρωσσία.

Να σε σώσουν λένε, να σε μαντρώσουν θένε.

Αν οι διανοούμενοι δεν γκυλιστούν
στα ίδια σκατά με τους εργάτες
επανάσταση δε γίνεται.

(απαντώντας στην πρώιμη σκέψη του Μπέρτολτ Μπρεχτ)

Αυτοί, που ο Λένιν αποκαλούσε «οικονομιστές»...
Αυτοί, που ο Μάο έλεγε «Χρουστσοφικούς»...
Αυτοί, που εγώ λέω «Γκορμπατσοφικούς»...
Αυτοί είναι το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδας.

Η εφορία και οι τράπεζες, αυτοί είναι η παρα-οικονομία.
Η παραγωγή, αυτή είναι η πραγματική οικονομία.

;Και τί ακριβώς περιμένεις
από το μικροαστισμό;
Θα σου πω εγώ:
Τί-πο-τα.

Και όπως είπε ο Κύριος Ημών Ιησούς Χριστός:
είναι πιο εύκολο να περάσει μία γκαμήλα από το κεφάλι μιας καρφίτσας
παρά να μάθεις την αλήθεια από την τηλεόραση.

;Και γιατί να μη σπάσουμε τα δεσμά των εκτός αυτού του κόσμου φόβων μας;

Η κοπιά δεν είν' κλεψιά!

(απόπειρα μεταφρασης από τα Αγγλικά)

Η εξήγηση, την οποία δίνει ο Μπέρτολτ Μπρεχτ, στο ερώτημα:
«;Γιατί σημαντικό μέρος των μαζών επιλέγει το ρομαντισμό και απορρίπτει τον ορθολογισμό;», μπορεί να συμπτυχθεί σε μία φράση:

η Λογική με καταπιέζει

να πεθάνεις για κάτι που αξίζει...
χίλιες φορές θα πω «ναι!»
να πεθάνεις για τα αφεντικά...
τι μίζερος θάνατος...

Το να ζεις για τον εαυτό σου,
άλλος ένας προσδιορισμός της μιζέριας.

Βλέπουμε, λοιπόν, πως τα μπιτκόινια, όπως το καπιταλιστικό χρήμα, έχουν ένα σοβαρό ελάττωμα: είναι και αυτά ένα χρηματιστηριακό προϊόν.

Οι ατομιστές είναι κρυπτοκαπιταλιστές.

Αυτό που η χρηματοκρατία
ξέρει να παράγει καλά
είναι η δυστυχία.

Το ιντερνέτι θα είναι αποκεντρωμένο
ή θα είναι αδιάφορο.

Ο ατομικός πλουτισμός είναι κλοπή.

Η βασίλισσα της Αγγλίας, ένας βρυκόλακας που μας την παρουσίαζαν σαν αγία.

Αν δεν έχεις το θάρρος της γνώμης σου, μη ψηφίζεις. Μπες σε ένα λαγούμι και κρύψου.

Η δημοκρατία θέλει θάρρος.

Είναι φορές,
που η επανάσταση φαίνεται βουνό ολάκερο,
και άλλες,
που μοιάζει το πιο εύκολο πράγμα στον κόσμο.

Όπως είπαμε(;) ο καπιταλισμός χρειάζεται πολύ μεγάλα περιθώρια κέρδους, για να λειτουργήσει. Αν λοιπόν, σε κάποιο τομέα της οικονομίας, καταφέρεις να μειώσεις τα περιθώρια κέρδους, τότε, κατά πάσα πιθανότητα, θα καταρρεύσουν και οι καπιταλιστικές εταιρείες, οι οποίες δραστηριοποιούνται σε αυτό το τομέα.
(π.χ. πετρέλαιο, χουντοκάναλα, διαδίκτυο, κλπ — και, βέβαια, οι τοκογλύφοι τραπεζίτες)

Θα ήταν καλό να δημιουργήσουμε ένα καύσιμο, σαν το πετρέλαιο καύσης (ντίζελ), ή να μετατρέψουμε έτσι το ίδιο το πετρέλαιο καύσης, ώστε αυτό να μη χαλάει, και να κρατάει δυο-τρία, κατά προτίμηση τρία, χρόνια.
Αυτό θα μας δώσεις ανεξαρτησία από τα σκαμπανεβάσματα της «αγοράς». Προστασία, δηλαδή, σε κάποιο βαθμό, από τους εκβιασμούς αυτών που ελέγχουν τη διανομή του πετρελαίου.

Ωραία είναι η τεχνολογία·
η φύση ωραιότερη.

Οι ανεμογεννήτριες αυξάνουν το ύψος των βουνών, για τους αέρηδες, αφού είναι ένα εμπόδιο για αυτούς. Λογικά έτσι μεταβάλλεται το γύρω μικροκλίμα. Το ύψος του βουνού το αυξάνουν και για τα πουλιά, που θα θέλουν να μην μπλεχτούν στις έλικες. Συνάμα, οι ανεμογεννήτριες μειώνουν την ταχύτητα των ανέμων γενικότερα. ;Σε ποιο βαθμό; ;Τί επίδραση έχει αυτό στο κλίμα της ευρύτερης περιοχής;

Τα φωτοβολταϊκά μετατρέπουν περιοχές σε ημϊερήμους, και τις αποκλείουν πλήρως ακόμη και από την πρόσβαση

των ζώων. Προσθετικά, αφαιρούν όχι αμελητέες εκτάσεις, από το σύνολο της «πράσινης γης».
Να μην πούμε για την ενέργεια που χρειάζονται όλα αυτά για να κατασκευαστούν, τα βιομηχανικά κατάλοιπα που θα αφήσουν, τα χημικά, τις μπαταρίες, κλπ, κλπ.
Δηλαδή, όλες αυτές οι «οικολογικές» λύσεις που μας πουλάνε μάλλον δεν είναι και τόσο οικολογικές... Μιλάμε... απλά, κοίτα τες! Πιο πολύ μοιάζουν με μια μετάλλαξη της ρύπανσης.

Ερασιτεχνική απόπειρα ορισμού της έννοιας της Ενέργειας, στην επιστήμη της Φυσικής:

Η Ενέργεια είναι το σύνολο των παραμέτρων το οποίο μας δείχνει σε ποιο βαθμό ένα πράγμα αλληλεπιδρά με το περιβάλλον του.

Παράδειγμα: Ένα σώμα έχει ανυψωθεί. «Εσωτερικά» δεν έχει αλλάξει κάτι σε αυτό το σώμα. Δεν «φορτίζεται» με ενέργεια, όπως μια μπαταρία. Έχει

όμως αλλάξει «εξωτερικά». Έχει αλλάξει η θέση του... σε σχέση με τη Γη. Για την ακρίβεια, έχει αλλάξει ο βαθμός της σχέσης, δηλαδή, η απόσταση, το ύψος. Και λέμε σχηματικά ότι «του δώσαμε περισσότερη ενέργεια».

Όταν θα αλλάξει και η μορφή, η φύση, της σχέσης, τότε λέμε ότι αλλάζει και η μορφή, η φύση, της ενέργειας. Π.χ. η δυναμική ενέργεια μετατρέπεται σε κινητική.

Οι Επιχορηγούμενες Οργανώσεις αποκαλούνται Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, ενώ απλά θα έπρεπε να λέγονται... Επιχορηγούμενες Οργανώσεις!

Όλες οι γιορτές στην πόλη μίζερες είναι.

Χριστούγεννα, Πάσχα, Πρωτοχρονιά, κλπ...
πολύ μιζέρια.

Οι τράπεζες δεν κλέβουν ψιλά...
Από σπίτι και πάνω!

Τα χουντοκάναλα είναι εχθρός μας. ;Ασχολούνται ποτέ με εμάς; Μας έχουν πρήξει με το τι κάνουν οι βασιλιάδες, ποιο ζάμπλουτο σελέμπριτυ παντρεύτηκε ποιο, τι έκανε το ίδρυμα Νιάρχος. Εμείς ;πού είμαστε; Οι άνθρωποι της δικής μας κοινωνικής σειράς ;πού είναι; Είναι στο αστυνομικό δελτίο! Ο τάδε λήστεψε τον τάδε. Αυτοί τσακώθηκαν για αυτό. Ο παππούς που φωνάζει «;Πού είναι το κράτος;». Η άλλη που οδύρεται. Είμαστε αυτοί που είναι σε μια μόνιμη κατάσταση

σοκ... Έντρομη η μικρή κοινωνία... Θρήνος στο...
Φρίκη... Ακόμα ένα... Ακόμα μία...
Εμείς, η εργατική τάξη, δεν είμαστε αυτό.
Έτσι θέλουν τα αφεντικά τους να μας παρουσιάζουν.
Γιατί, για αυτούς, εμείς είμαστε ο κοινωνικός εχθρός.
Τρέμουν, μην ξυπνήσουν τα πρόβατα μια μέρα, και αρχίσουν να κουτουλάνε. ;Πότε ασχολήθηκαν με το τι πραγματικά κάνουμε εμείς; Μα, δουλειά τους δεν είναι να ασχολούνται με εμάς, δουλειά τους είναι να μας κακολογάνε.

Εύκολα αγοράζεται! Εύκολα διαβάζεται!

Είναι εύκολα να πέσεις στον πειρασμό «της πράξης για την προπαγάνδα». Κάποια εντυπωσιακά χτυπήματα, κάποιες συμβολικές δράσεις... Μα τότε η επανάσταση θα χάσει την ουσία της. Θα ξεπέσει σε ένα σόου.

Είναι αξιοθαύμαστο,
πόσο πολύ μοιάζουν
τα σχολεία, τα στρατόπεδα και οι φυλακές.
Μάλλον επειδή είναι
χώροι χειραγώγησης των μαζών.

Το καπιταλιστικό σύστημα υπόσχεται παγκοσμιοποίηση.
Παγκοσμιοποίηση του μονοπωλίου, για αυτούς.
Παγκοσμιοποίηση της μιζέριας και της τυραννίας για εμάς.

Το ότι το τωρινό καθεστώς εκλαμβάνει την κάθε διαμαρτυρία, την κάθε πράξη αντίστασης ως εξέγερση, αυτό ;δεν δείχνει τρόμο;

Η μόνη ελπίδα, στη ζωή, που έχει ο εργάτης, για να ξεφύγει από τη μοίρα του, είναι να κάνει επανάσταση.

Όσες περισσότερες
οι σφραγίδες και οι υπογραφές
τόσα περισσότερα
τα ψέματα.

;Αποτάσσεις τον ραγιαδισμόν; Απεταξάμην!
;Αποτάσσεις τον μικροαστισμόν; Απεταξάμην!
;Αποτάσσεις την χρηματολατρείαν;
Απεταξάμην!
Τώρα μπορείς να μιλάς για επανάσταση.

(θεατρικό: Σε χρίζω τώρα επαναστάτη.)

Δεν μας ενοχλεί η θρησκεία. Μας ενοχλεί η ιερατική ολιγαρχία.

Η επανάσταση δεν είναι μια ιδέα.
Η επανάσταση είναι η ίδια η ανθρώπινη ζωή.

Σκοπός της γλώσσας είναι να αποσαφηνίζει,όχι να μπερδεύει...

Μα, η αναρχία είναι πράξη, όχι θεωρία.

Η δημοκρατία ξεκινάει από την κοινότητα, εκεί που οι άνθρωποι γνωρίζουμε προσωπικά ο ένας τον άλλο.
Αυτό λέω... Ότι δεν μπορούμε να έχουμε «μεγάλη» δημοκρατία, αν δεν έχουμε «μικρή», κοινοτική, δημοκρατία.

Όλα τα σύγχρονα «κράτη», λίγο-πολύ, είναι συνεχιστές των μοντέλων της Ρωμαϊκής και της Κινεζικής Αυτοκρατορίας.

Η Βυζαντινή ιστορία είναι το ιδανικό ανάγνωσμα (σε βιβλίο ή ώντιομπουκ) πριν τον ύπνο. Αρκετά ενδιαφέρουσα, να θες να τη διαβάζεις, όχι όμως αρκετά ενδιαφέρουσα, να σε κρατάει ξύπνιο.

Έχω δει τόσες πολλές φορές αυτή τη διαφήμιση, για τη σερβιέτα, στην τιβή, που το σκέφτομαι, αν και δεν είμαι γυναίκα, να αγοράσω.

Καλύτερα να βάλω τα χρήματά μου στην κοινωνική επανάσταση.
Και να μην πετύχει... Τουλάχιστον θα το έχω απολαύσει.

Πολλές φορές η φτώχεια με προστάτεψε από ψεύτικους φίλους.

Κάθε φορά που συναλλάσσεσαι με καπιταλιστικό χρήμα, αυτοί κερδίζουν, εσύ χάνεις.

αυτοί	:	οι τραπεζίτες, οι χρηματοκράτες
εσύ	:	ο εργάτης, η εργατική τάξη

Υπάρχει ο κόσμος του πραγματικού, υπάρχει και ο κόσμος της φαντασίας. Η επανάσταση, για να πετύχει, οφείλει να είναι νικηφόρα καί στον πραγματικό κόσμο καί στον κόσμο της φαντασίας.

Η μαρξιστική αντίληψη για το ποια είναι η Μεσαία Τάξη βασίζεται σε οικονομικά κριτήρια και όχι σε πολιτικά (κριτήρια), και γι' αυτό (η μαρξιστική αντίληψη για το ποια είναι η Μεσαία Τάξη) είναι λαθεμένη.

Ο άνθρωπος ήταν αγρίμι· τα ζώα ήταν αγρίμια.

Ο άνθρωπος εξημερώθηκε... και εξημέρωσε τα ζώα.

Ο τσομπάνης είχε τα ζώα του ημι-ελεύθερα, ημι-νομαδικά.
Τα οδηγούσε... τα ακολουθούσε...

Τώρα, ο τσομπάνης κάνει τα ζώα σταβλίσια.
Τώρα, ο τσομπάνης γίνεται «σταβλίσιος»!

Η ζήλια φοράει πολλές μάσκες.

Το ερώτημα δεν είναι...

«;Τί θες;»

Το ερώτημα είναι...

«;Για ποιο πράγμα
είσαι έτοιμος να παλέψεις;»

Κατά βάθος, η «κατάκτηση του διαστήματος» εκφράζει την επιθυμία του καπιταλισμού να λύσει τα εσωτερικά του προβλήματα[1], δια της επεκτάσεως[2], ελπίζοντας έτσι[3] να λάβει παράταση χρόνου.

[1] (τα οποία φυσικά και δεν μπορεί να λύσει)
[2] (δηλαδή, του ιμπεριαλισμού)
[3] (στο φανταστικό του)

Κατά βάθος, η «κατάκτηση του διαστήματος» εκφράζει την επιθυμία του καπιταλισμού να λύσει τα εσωτερικά του προβλήματα (τα οποία φυσικά και δεν μπορεί να λύσει), δια της επεκτάσεως (δηλαδή, του ιμπεριαλισμού), ελπίζοντας έτσι (στο φαντασιακό του), να λάβει παράταση χρόνου.

Βέβαια, κάποιοι λαοί πίστευαν ότι το μυαλό του ανθρώπου είναι στην καρδιά. Εμείς, όμως, ξέρουμε πως το μυαλό του ανθρώπου είναι στο μυαλό. ;Μήπως όμως είχαν αυτοί δίκιο; ;Μήπως το μυαλό του ανθρώπου είναι όντως στην καρδιά; Αυτοί, κρίνανε με βάση τις εμπειρίες τους. Εμείς ;γιατί να απορρίψουμε έτσι εύκολα; Ας κάνουμε τις απλές ερωτήσεις... ;Με τι αποφασίζει ο άνθρωπος; ;Με το μυαλό ή με τη καρδιά; ;Ποια είναι η κινητήρια δύναμη του ανθρώπου; ;Το μυαλό ή η καρδιά; Τελικά, μου φαίνεται, σαν αυτοί να είχαν δίκιο. Το μυαλό του ανθρώπου είναι στην καρδιά!

Όπως το θέατρο κατασκευάζει ένα ψέμα για να πει την αλήθεια...
Όπως η κωμωδία χρησιμοποιεί το γέλιο για να σερβίρει το δράμα...
Όπως η επιστημονική φαντασία μας ταξιδεύει στο μέλλον για να μας προσγειώσει στο παρόν...
Όπως οι μύθοι του Αισώπου λένε για ζώα, μα μιλάνε για ανθρώπους...

→

Έτσι και ο υπερρεαλισμός ξεφεύγει από την πραγματικότητα για να μιλήσει όμως γι' αυτήν ακριβώς την πραγματικότητα.

Δηλαδή, σε αυτή την αντίληψη, ο υπερρεαλισμός είναι βαθειά ριζωμένος, προέκταση και υπηρέτης του ρεαλισμού.

Αλλιώς είναι απλά μια διαφημιστική φούσκα εντυπωσιασμού.

Άμα οι ακαδημαϊκοί κατανοούσαν την τέχνη, θα είχαν γίνει καλλιτέχνες (περισσότερα τα τυχερά), δεν θα είχαν γίνει προφέσορες.

Η αστυνομία υπάρχει για να σε προστατεύει· τα χουντοκάναλα για να σε ενημερώνουν. Τα αφεντικά είναι φίλος σου. Η Δικαιοσύνη πιάνει τους «κακούς». Τα σχολεία μας μαθαίνουν γράμματα. Ο στρατός φυλάττει τα σύνορα. Η εφορία αναδιανέμει τον πλούτο υπέρ των φτωχών. Το κράτος σε αγαπά και σε φροντίζει... Και... α, ναι... έχουμε Δημοκρατία!

Αν πιστεύεις έστω και ένα από τα παραπάνω, τότε πραγματικά δεν ξέρεις ούτε τι γίνεται, ούτε τι σου γίνεται.

Όσο πιο απλή η τεχνολογία, τόσο πιο καλή για το λαό.

Όσο περισσότερο χρησιμοποιούμε το χρήμα τους, τόσο περισσότερο γινόμαστε σκλάβοι τους.

Η φτώχεια με προστάτευσε από τον καταναλωτισμό.

Άλλο «λαϊκόν», άλλο «δημοφιλές».

παραφράζοντας...

Η εκπαίδευση είναι πολύ σοβαρή υπόθεση για να την αφήσουμε στα χέρια των πολιτικών.

Η κομμουνιστική τεχνολογία.

Αν αποφασίσεις να φτιάξεις ένα τρακτέρ, σαν αυτό των καπιταλιστών, αλλά «καλύτερο», τότε θα πρέπει να φτιάξεις (πρώτα) και ένα εργοστάσιο, σαν αυτό των καπιταλιστών.
Αν φτιάξεις ένα εργοστάσιο, σαν αυτό των χρηματοκρατών, τότε θα πρέπει να το διοικήσεις, λίγο πολύ, όπως το διοικούν οι χρηματοκράτες.

Η κοινοτική τεχνολογία δεν μπορεί να είναι σαν αυτή των κεφαλαιοκρατών «αλλά κάπως καλύτερη» (<—— προσαρμοσμένη. δηλαδή, πιο κοντά στις ανάγκες της εργατικής τάξης).
Η κοινοτική τεχνολογία πρέπει να είναι εντελώς διαφορετική από αυτή των καπιταλιστών! Δηλαδή το μοντέλο της σοβιετικής ανάπτυξης, με τα μεγάλα εργοστάσια και τα λοιπά είναι λάθος!

Η τεχνολογία της κοινοκτημοσύνης θα πρέπει να ξεκινάει, βέβαια, από τις ανάγκες των εργατών, αλλά το

αμέσως επόμενο ερώτημα που θα τίθεται δεν είναι το «;Τί να φτιάξω;, αλλά το «;Πώς να το φτιάξω;».
Η κομμουνιστική τεχνολογία θα πρέπει να είναι προς την κατεύθυνση της ανεξάρτητης παραγωγής, των μικρών εργαστηρίων, και των βιοτεχνιών. Όχι των βιομηχανιών. Τα μεγάλα έργα, τα μεγάλα εργοστάσια θα πρέπει να αποφεύγονται όπως «ο διάολος το λιβάνι»· να επιλέγονται μόνο σε εξαιρετικές συνθήκες (γιατί ευνοούν τον κεντρικό έλεγχο και αποδυναμώνουν τον εργάτη). Με άλλα λόγια, το... «πώς θα το φτιάξω»

μεταφράζεται στο... «;Ποιον ευνοούν, πρώτα πρώτα ο σχεδιασμός, μετά ο τρόπος παραγωγής, ύστερα ο τρόπος διανομής, και τελικά ο τρόπος χρήσης του τεχνολογικού αυτού προϊόντος; ;Τον εργάτη ή την εξουσία;»

Έτσι... παράδειγμα... ένα κομμουνιστικό αυτοκίνητο δεν μπορεί να είναι ένα Λάντα, ή ένα Σκαθαράκι της Φολκσβάγκεν, ή ένα ΝτεΣεΒώ... που χρειάζονται τεράστιες εργαλειομηχανές και πρέσσες για να φτιαχτούν, εμπορικές αντιπροσωπείες για να

διανεμηθούν, κεντρικά χρηματοδοτούμενες καμπάνιες διαφήμισης, εξουσιοδοτημένα συνεργεία, γνήσια ανταλλακτικά, εξειδικευμένα εργαλεία, κλπ, κλπ.

Ένα κομμουνιστικό αυτοκίνητο θα πρέπει να σχεδιάζεται βάση του τί είναι ήδη διαθέσιμο στην αγορά. Τι κινητήρες υπάρχουν, τι τροχοί, τι συστήματα μετάδοσης, ποιες επιλογές φρένων, τι υλικά και εργαλεία για το πλαίσιο, κλπ. Άλλη ομάδα θα σχεδιάζει τους κινητήρες, πολλές εταιρείες θα τους κατασκευάζουν (βάση προδιαγραφών). Διαφορετικές

εταιρείες θα προσφέρουν τους τροχούς. Πολλοί θα παράγουν πλαίσια, και ξεχωριστά θα γίνεται η τελική συναρμολόγηση.

Κατά συνέπεια δε θα μοιάζει με ένα σύγχρονο αυτοκίνητο ή με τα προαναφερόμενα μοντέλα, αλλά περισσότερο με ένα γουρουνοειδές 4X4, ή μπάγκυ, ή κάποια ιδιοκατασκευή για αγώνες.

;Τι χρειάζεται ο εργάτης, στο αυτοκίνητο, το γυαλιστερό χρώμα; ;Γιατί πρέπει να πιάνει τελική «τόσο»; ;Ποιος ο λόγος, σε μία κομμουνιστική κοινωνία, να «τρέχουν» με πάνω από 44 χλμ/ώρα; ;Πώς θα μεταφέρει η οικογένεια ή ο παραγωγός τα πράγματα χωρίς καρότσα; ;Ποιο το νόημα να ασφαλτοστρώσουμε το σύμπαν;

Κάτω η μοίρλα και η κλάψα!

Όπως έχουν πει και άλλοι...

Ο επαναστάτης
μπορεί να είναι ένα βήμα πριν την εργατική τάξη,
μπορεί να είναι στην ίδια σειρά με την εργατική τάξη,
μπορεί να είναι ένα βήμα πίσω από την εργατική τάξη.
Δεν μπορεί όμως να είναι πέντε βήματα μπροστά από την εργατική τάξη,
ούτε επιτρέπεται να είναι πέντε βήματα πίσω από την εργατική τάξη.

Η στρατηγική της κοινωνικής επανάστασης, στον καθαρά πολεμικό τομέα, σε αυτό το στάδιο, είναι η άμυνα. Αυτό δεν σημαίνει όμως, παραφράζοντας τον Μάο, πως δε θα κάνουμε επίθεση, σε τακτικό επίπεδο. Επίθεση, για να πετύχουμε την άμυνα.

Παράδειγμα: στον ελληνο-ιταλικό πόλεμο του '40, η πολεμική στρατηγική της Ιταλίας ήταν η επίθεση, ενώ η πολεμική στρατηγική της Ελλάδας ήταν η άμυνα. Η άρχουσα τάξη της Ιταλίας ήθελε να καταλάβει την

Ελλάδα, η διοικούσα τάξη της Ελλάδας όμως δεν ήθελε να καταλάβει την Ιταλία· η ελληνική πλευρά δεν αποσκοπούσε ούτε καν σε αλλαγή των συνόρων. Αυτό όμως δε σήμαινε πως η Ελλάδα δεν θα έκανε επίθεση. Και αντεπίθεση έκανε, και στην Αλβανία μπήκε, και τη Ρώμη θα χτυπούσε αν μπορούσε και αν χρειαζόταν. Αυτά όμως για να πετύχει την άμυνα. Δηλαδή, για να αποδιώξει την Ιταλία.

Έτσι και το λαϊκό κίνημα, σε αυτή τη φάση τουλάχιστον, μπορεί να επιβάλλεται να κάνει επίθεση,

αλλά με σκοπό πάντα την άμυνα. Αυτό είναι το πλαίσιο που ορίζει η τωρινή Πολιτική Κατάσταση στη Στρατιωτική Δράση.

Στο γενικότερο πολιτικό τομέα, αντίθετα, το κίνημα των ανθρώπων της εργασίας πρέπει, σε αυτή τη φάση του αγώνα, να είναι επιθετικό· Στρατηγική της Επίθεσης!

→

Όμως, μια επιθετική στρατηγική στον πολεμικό τομέα, τώρα, θα υπονόμευε την επιθετικά στρατηγική του (σαφέστατα πιο σημαντικού) πολιτικού τομέα.
Και γι' αυτό (μαζί με άλλους λόγους), σε αυτή τη φάση του αγώνα, η στρατηγική της Κοινωνικής Επανάστασης, στον καθαρά πολεμικό τομέα, πρέπει να είναι η άμυνα.

Αν θεωρήσουμε ότι η Κοινωνική Επανάσταση είναι ένα 100%, τότε το στρατιωτικό της σκέλος είναι ένα 5%, άντε βαριά-βαριά, ένα 10%... μπορεί και λιγότερο από ένα 5%...

Συγχρόνως γίνεται φανερό από τη μέχρι τώρα περιγραφή της διαδικασίας πως η διάρκεια ζωής αυτού του αυτοκινήτου δε θα εξαρτάται από τις διαθέσεις μιας μονοπωλιακής καπιταλιστικής εταιρείας, ούτε από την αστείρευτη λαχτάρα του κράτους για περισσότερους φόρους. Δεν θα είναι για 7 με 10 χρόνια και μετά πέταμα. Αντίθετα θα είναι κάτι που θα μπορεί να επισκευαστεί με βασικά εργαλεία. Θα υπάρχει διαθεσιμότητα

ανταλλακτικών (μιας και, εκτός των άλλων, εννοείται πως μιλάμε για τεχνολογίες «copyleft»). Επειδή, απλούστατα πολλοί θα έχουν δικαίωμα, και κυρίως συμφέρον, να ανανεώσουν αυτό το τεχνολογικό προϊόν. Όσων αφορά την ενσωμάτωση νέων τεχνολογιών, αυτές θα προσφέρονται ως αναβαθμίσεις στο ήδη κατασκευασμένο όχημα· δηλαδή δεν θα απαιτείται πλήρης αντικατάσταση. Έτσι στο παράδειγμά μας, ένα τέτοιο αυτοκίνητο

θα έχει διάρκεια ζωής τουλάχιστον 30 ετών. Όχι λοιπόν ένα καταναλωτικό προϊόν, αλλά ένας οικονομικός συνεργάτης για τους ανθρώπους της εργασίας.

;Ποιες οι προϋποθέσεις για όλα τα παραπάνω;
Πνεύμα συνεργασίας!
Α, και η ήττα της ολιγαρχίας.

Και αν ο δρόμος προς την ελευθερία περνά πάνω από τα πτώματα των φασιστών... έτσι ας γίνει.

Γιατί, να είσαι σίγουρος, ο δρόμος του φασισμού περνά πάνω από τα πτώματα των εργατών.

Έτσι είναι...

Η ωτοστράντα των φασιστών περνά πάνω από τα πτώματα των σκλαβωμένων εργατών.

Ενώ...

Ο καρόδρομος της απελευθέρωσης των εργατών περνά πάνω από τα πτώματα των μόλις σκοτωμένων φασιστών.

Το τι θα γίνει δεν μπορείς να το ελέγξεις. Το τι θα κάνει ο άλλος δεν μπορείς να το ελέγξεις. Το μόνο που μπορείς να ελέγξεις, και αυτό ως ένα βαθμό, είναι το τι θα κάνεις εσύ.

Στον πόλεμο, οι αξιωματικοί είναι αυτοί που «το βάζουν», πρώτοι, «στα πόδια», όχι οι στρατιώτες.

Γι' αυτό και ο Στάλιν, στην περίφημη διαταγή του, όπου έλεγε «ούτε ένα βήμα πίσω», και χρέωνε με στρατοδικείο όποιον υποχωρούσε χωρίς διαταγή, βασικά, στους αξιωματικούς απευθυνόταν. Οι στρατιώτες, ήξερε, δε θα υποχωρούσαν. Τους αξιωματικούς δεν εμπιστευόταν.

Αν στεναχωριέμαι για ένα πράγμα που είμαι στη φυλακή είναι που δεν μπορώ να καταναλώνω όλα αυτά τα υπέροχα που μου διαφημίζει το χαζοκούτι.

Ρώτησαν για τη διακυβέρνηση της Ελλάδας.
Κάποιος απάντησε:
«Όσοι είναι κοντά φεύγουν!
Όσοι είναι μακριά λυπούνται.»

(παραφράζοντας τον Κομφούκιο)

Αν δεν μπορείς να εκτιμήσεις αυτό που έχεις
τότε μάλλον δεν το αξίζεις.

Κάποια άτομα, αλλά και κάποιοι λαοί είναι πιο μικρόψυχοι, ενώ κάποια άλλα άτομα και κάποιοι άλλοι λαοί είναι πιο μεγαλόψυχοι.
Γι' αυτό και αυτοί που αναφέρθηκαν εδώ πρώτοι είναι καταδικασμένοι να έρχονται πάντα δεύτεροι.

Η ελευθερία δεν είναι όμορφα λόγια.
Η ελευθερία είναι πράξεις.

(μάλλον γι' αυτό γινόμαστε τόσο εύκολα σκλάβοι)

;Πώς θα απελευθερωθείς
αν δεν πολεμήσεις αυτόν που σε σκλαβώνει;
;Γίνεται αλλιώς;
Δεν γίνεται.

Ίσως να πεις ότι θα το σκάσεις.
Όμως όπου και αν πας
;εκεί δεν θα είσαι πάλι σκλάβος;
Ο ίδιος σκλάβος,
σε νέο τόπο, με νέο αφέντη.

Η μάχη σου για την ελευθερία, αυτή θα σε απελευθερώσει. Επειδή θα σε παραδώσει ως έναν νέο άνθρωπο· έναν όχι σκλάβο.

Ό,τι δεν διεκδικείς, δεν κερδίζεις μόνος σου,
μπορούν οποιαδήποτε στιγμή να στο πάρουν.

Όποτε θέλουν, αυτοί στο δίνουν.
Όποτε θέλουν αυτοί το παίρνουν πίσω.

Οι έξυπνοι άνθρωποι
γνωρίζουν ότι είναι χαζοί·
γι' αυτό είναι έξυπνοι.
Ενώ οι χαζοί
νομίζουν, για τους εαυτούς τους,
πως αυτοί είναι οι έξυπνοι.

;Πώς γίνεται να έχεις σκύψει το κεφάλι και να περιμένεις τα πράγματα να πάνε προς το καλύτερο;

Από τη στιγμή που έχεις δηλώσει υποταγή, τα πράγματα μόνο προς το χειρότερο μπορούν να πάνε.

Το αντίθετο της δράσης δεν είναι η σκέψη.
Το αντίθετο της δράσης είναι η παθητικότητα.

Αντίθετα,
η πράξη και η σκέψη αλληλο-βοηθιούνται.

Στην Ελλάδα ζούμε το εξής παράλογο. Οι πολίτες να τηρούν τους νόμους, τους οποίους δεν έφτιαξαν οι ίδιοι αλλά το κράτος. Ενώ το κράτος να μην τηρεί τους νόμους, τους οποίους έφτιαξε το ίδιο αντί να τους φτιάξουν οι πολίτες.

Η Ιταλία δεν είχε ισχυρό βασιλέα, γιατί είχε ισχυρό βασιλέα: τον Πάπα.

γουστάρω, τραπάρω, σουζάρω!

Η εισαγωγή ξένων λέξεων δεν φτωχαίνει τη γλώσσα. Η εισαγωγή κ΄ προσαρμογή ξένων λέξεων εμπλουτίζει τη γλώσσα.

Άλλο «μπαΐλντισα», άλλο «κουράστηκα», άλλο «εξουθενώθηκα». Το «μπαΐλντισα» περιγράφει μια συγκεκριμένη μορφή ψυχοσωματικής κούρασης. Θα χρησιμοποιηθεί σε ιδιαίτερες περιπτώσεις.

→

Έτσι, η εισαγωγή και η προσαρμογή της τουρκικής αυτής λέξης, έχει προσφέρει ακόμη μία απόχρωση στην παλέτα των εννοιών, μα κυρίως έχει καλύψει μία ορισμένη ανάγκη έκφρασης.

(Το «μπαΐλντισα» αναφέρεται στην ψυχική κυρίως κούραση, η οποία προκαλείται μετά από συνεχή ή επαναλαμβανόμενη, σωματική ή ψυχική καταπόνηση, και φέρνει το άτομο ένα βήμα πριν από την παραίτηση. Γι' αυτό το «μπαΐλντισα» φέρει

καθορισμένο νοηματικό βάρος και ... ο λαός, αντί να χρησιμοποιήσουμε τις εισκοσι-τόσες λέξεις, όπως έγραψα παραπάνω, πολύ σοφά και απλά λέμε... «μπαΐλντισα!»)

Παρομοίως για τις άλλες λέξεις-έννοιες.

Η «παλιά», «καθαρευουσιάνικη», αντίληψη για την «καθαρότητα της γλώσσας», παρ' όλο που υποστηρίζεται από πολλούς προοδευτικούς ανθρώπους, είναι στην πραγματικότητα οπισθοδρομική (θέλει, δηλαδή, να εμποδίσει την κοινωνική αλλαγή).

Στη σκλαβιά
βρήκα τη σιγουριά που αναζητούσα.

Η σκλαβιά είναι μια βεβαιότητα.

Κάποιοι, δυστυχώς, νομίζουν
πως η πολυαρχία είναι αναρχία
... και κάπου εκεί τα μπερδεύουν.

αναρχία	=	χωρίς αφέντες
πολυαρχία	=	πολλά κέντρα εξουσίας

Ένα καθεστώς που πνίγεται στο βούρκο της ίδιας του της βλακείας.Βρε, άσ' το να πάει στον πάτο!

Ας μην το ξεχνάμε αυτό: ο πόλεμος ενάντια στον φασισμό είναι συγχρόνως και πόλεμος ενάντια στη βλακεία.

Δεν μας ταιριάζει ο καπιταλισμός.

Παραείναι απάνθρωπος.

Από το πρώτο κιόλας άρθρο του το σύνταγμα μάς το λέει ξεκάθαρα: το Ελληνικό Κράτος δε δεσμεύεται από τους νόμους του!

(εκεί είναι· το γράφει· άσε που δε φαίνεται...)

Για να σε ρωτήσω...
Κάποτε, η οικογένειά μου, φτιάχναμε τυρί. Φυσικά κάθε μέρα σχεδόν είχαμε τυρί στο τραπέζι.
Αυτοί που φτιάχνουν τις μερέντες και τις σοκοφρέτες ;τί λες; ;νομίζεις πως τις τρώνε κιόλας;
Αυτοί που φτιάχνουν τα ζαμπόνια, τα γαριδάκια κι όλα τα άλλα νοστιμότατα σκουπίδια, που σου τα πουλάν' στα σουπερμάρκετ ;νομίζεις πως με αυτά ταΐζουν τα παιδιά τους;

Άμα το παιδί σου δε σε άλλαξε,
τότε δεν ήσουν καλός γονιός.

Η ανθρώπινη τέχνη δε μπορεί να συγκριθεί με τη φύση.

Και το πιο ταπεινό λουλούδι του δάσους... η αλήθεια του... αυτά που μας λέει... δεν τα πλησιάζει ούτε το πιο αριστοτεχνικά κατασκευασμένο ανθρώπινο δημιούργημα.

Εκεί που κάποιοι βλέπουν προβλήματα,
άλλοι βλέπουν δυνατότητες.

Αν κάποιος δε φροντίζει τα εργαλεία του δε μπορεί να είναι καλός μάστορας. Μπορεί να είναι καλός εργάτης. Αλλά μάστορας καλός δε μπορεί να είναι.

Η κρυφή ψήφος
είναι διαστροφή της δημοκρατίας.

Τα προνόμια κλείνουν στόματα.

Και έστω ότι κάποιος κρατούμενος θέλει όντως να αναμορφωθεί. Όχι στα ψέματα. Αλήθεια, θέλει. Και όχι όπως το αντιλαμβάνεται το κράτος. Έστω ότι έχει πει: «Βαρέθηκα αυτή τη ζωή. Θέλω να αλλάξω δρόμο». ;Η φυλακή του δίνει αυτή τη δυνατότητα;
Όχι μόνο δε του τη δίνει αλλά θα κάνει και ό,τι μπορεί για να τον εμποδίσει! Γιατί αυτό που αποζητά αυτός είναι εκτός των πλαισίων του συστήματος.
Ενώ αν αυτός ο άνθρωπος ήταν «έξω από τα κάγκελα» θα μπορούσε να προσπαθήσει να δημιουργήσει αυτή τη

δυνατότητα για τον εαυτό του. Έστω και αν το πιο πιθανό θα ήταν να αποτύχει.
Στην καλύτερη-καλύτερη των περιπτώσεων, δηλαδή, η φυλακή είναι χάσιμο:
χάσιμο χρόνου, οικονομικών πόρων, ενέργειας...
χάσιμο ζωής

(περιγράφοντας την παρατήρηση του Σάββα Ξηρού, από άλλο μονοπάτι)

Από τη στιγμή που κάποιος «ειδικός» έχει βγει στα κανάλια, για μένα, έχει χάσει το 50% της αξιοπιστίας του.

Αργά τρένα με ευτυχισμένο κόσμο.
Υπερταχείες με λυπημένο κόσμο.
Γιατί;

Καλύτερα άνετος σε μια παράγκα, με ωραίο μπαχτσέ και μεγάλη αυλή, παρά παγιδευμένος στο πιο ακριβοπληρωμένο διαμέρισμα του κόσμου.

Ίσως απλά οι Λαϊκές Συνελεύσεις να μην ήταν αρκετά ξεκάθαρες. Σε μια εποχή που ο λαός παλινδρομούσε μεταξύ υποταγής και επανάστασης, ίσως και οι ίδιες, οι συνελεύσεις, να παλινδρομούσαν μεταξύ ρήξης και εντός του συστήματος δράσης.

Με την κλάψα και τη μοίρλα
ποτέ δεν άλλαξε τίποτα.

(παραφράζοντας τον Φιντέλ...)

Επανάσταση,
με τα κιλά,
παραμάσχαλα,
δε γίνεται.

(κιλά κοκαΐνες, ηρωίνες, κλπ)

(για το ελληνικό πανεπιστήμιο)

Εδώ έχουμε πέσει στο λάκκο με τους γραφειοκράτες.
Τί; ;Να προσπαθήσεις να τους εξηγήσεις; ;Να μπεις στη λογική τους; Μα, τότε θα αποβλακωθείς κι εσύ.
Εδώ είναι... Όπου φύγει, φύγει... Τρέχα να σωθείς!

— Ναι, αλλά, η Γκουγκλ...

— ;Και τι μας νοιάζει εμάς τι θέλει η Γκουγκλ;
Αυτοί στον κόσμο τους, εμείς στον δικό μας.

(εκτός και αν διατηρείς κάποιο εμπορικό ιστότοπο)

— ;Γιατί οι Έλληνες γλεντάνε μέχρι αργά το βράδυ;

— Επειδή νομίζουν πως, έτσι, θα ξεγελάσουν το Χάρο.

Στη βιομηχανία του ήχου είμαστε συνηθισμένοι τα πράγματα να δουλεύουν χωρίς να χαλάνε. Τα ραδιόφωνα να δουλεύουν για εξήντα χρόνια, τα ακουστικά να παίζουν χωρίς σταματημό.

Όταν τα πράγματα χαλάνε, αυτό είναι μία σοβαρή αποτυχία της μουσικής βιομηχανίας. Γιατί η μουσική είναι συνδεμένη με την

απόλαυση. Δεν είναι ένα απαραίτητο εργαλείο, όπως ένα αυτοκίνητο ή ένα ασανσέρ. Όταν λοιπόν τα πράγματα αρχίζουν να χαλάνε, σπάει αυτή η σύνδεση, και γίνεται μία άλλη... «σύνδεση με τη δυσφορία».

Γι' αυτό τα πράγματα της βιομηχανίας του ήχου θα πρέπει να είναι έτσι φτιαγμένα ώστε να μη χαλάνε.

Στις μέρες μας ο καπιταλισμός δείχνει να είναι στην πιο δυνατή φάση του.

;Ή μήπως είναι στην πιο αδύναμη φάση του;

Άλλωστε η μόνη επιλογή που φαίνεται να του έχει μείνει, για να αυτο-διατηρηθεί, είναι η βία.

Οι καπιταλιστές, ποτέ

δε του το συγχώρεσαν

του Στάλιν,

που τους νίκησε

τον Χίτλερ τους.

Εμείς οι Έλληνες αρνούμαστε πεισματικά να παραδεχτούμε πως, εδώ και πολύ καιρό, έχουμε πάψει να είμαστε το κέντρο του κόσμου.

Νίκη κερδισμένη με κλεψιές.
Μα ;αυτό δεν είναι παραδοχή ήττας;

Ίσως να μας αρέσουν οι υπολογιστές επειδή, σε ένα κόσμο που όλο και λιγότερο βγάζει νόημα, αυτοί, οι υπολογιστές, διατηρούν μια κάποια συνέπεια.

Βαλκάνια, ένας ακρογωνιαίος λίθος της Ευρώπης.
Σταθερά Βαλκάνια... σταθερή Ευρώπη.
Βαλκάνια που ευημερούν... Ευρώπη που ευημερεί!

Κάποιες από τις επιλογές της Συνεργατικής Τεχνολογίας:

Ο άνθρωπος είναι το μέτρο.
Όσο πιο απλό τόσο πιο καλό.
Όχι «;τι να δημιουργήσουμε;», αλλά «;πώς να το παραγάγουμε;».
Ό,τι περισσεύει είναι πρόβλημα (ή... ούτε περισσότερο, ούτε λιγότερο, απ' όσο χρειάζεται).
Είναι η μηχανή αυτή που απαιτείται να προσαρμοστεί στον άνθρωπο· όχι το αντίστροφο.

— ;Τι να σημαίνει άραγε στην πράξη η «Βαλκανική Κατανόηση»;

— Να μπορεί, παράδειγμα, κάποιος να στείλει ένα γράμμα, από οποιοδήποτε χωριό των Βαλκανίων, προς οποιοδήποτε χωριό των Βαλκανίων, αξιόπιστα, με «αριθμό ιχνηλάτησης», πληρώνοντας ένα κοινό προκαθορισμένο αντίτιμο (ασχέτως αν είναι η αποστολή εντός ή εκτός της χώρας), χωρίς περαιτέρω δυσκολίες.

→

Η «Βαλκανική Κατανόηση» θα μπορούσε να εκφραστεί με το να καλεί, παράδειγμα, ένα φεστιβάλ ροκ μουσικής, ανάμεσα στα άλλα συγκροτήματα, και μία ροκ μπάντα από κάποια άλλη Βαλκανική χώρα. Ας πούμε, ένα ελληνικό ροκ φεστιβάλ να καλέσει και μία βουλγάρικη μπάντα της ροκ.

→

«Βαλκανική Κατανόηση» θα σήμαινε τα χωριά και οι πόλεις κοντά στα σύνορα να έχουν τις πινακίδες (στα μαγαζιά, στους δρόμους, και τα λοιπά) καί στη γλώσσα των γειτόνων τους, που ζουν από την άλλη πλευρά του συρματοπλέγματος.

→

«Βαλκανική Κατανόηση» μπορεί να είναι όταν κάτοικοι των Βαλκανίων, που επιθυμούν να ταξιδέψουν στο εξωτερικό, θέτουν σε προτεραιότητα τους προορισμούς στα υπόλοιπα Βαλκάνια.

Και ;πόσο κράτησε η Οκτωβριανή Επανάσταση; Παράδειγμα, η Ελληνική Επανάσταση, το στρατιωτικό της σκέλος, κράτησε σχεδόν 10 χρόνια. ;Πόσο κράτησε το στρατιωτικό σκέλος της Οκτωβριανής Επανάστασης; Τουλάχιστον μέχρι τη νίκη εναντίων των ντόπιων και ξένων στρατευμάτων, που υποστήριζαν το παλιό καθεστώς.

Αυτά προς απάντηση όσων ισχυρίζονται πως η Οκτωβριανή Επανάσταση ήταν πραξικόπημα. Δηλαδή, σίγουρα δεν ήταν μια υπόθεση λίγων ημερών, όπως συμβαίνει συνήθως με τα πραξικοπήματα.

Για την αντιστάθμιση των άσχημων συνεπειών του Τεϋλορισμού θα μπορούσαν να εφαρμοστούν κάποια «μέτρα».

Παράδειγμα... Ο τεϋλορισμός αποξενώνει τον εργάτη από τη δημιουργία. Συγχρόνως, τον απομονώνει από τους υπόλοιπους εργάτες. Και επιπλέον, τον κρατά σε άγνοια για τα ζητήματα της παραγωγικής επιχείρησης.

Για να ακυρωθούν αυτά τα δυσάρεστα, ή έστω να αμβλυνθούν, θα μπορούσε να δοκιμαστεί το ακόλουθο:

Ο εργάτης που θα δουλεύει υπό το τεϋλορικό σύστημα θα εργάζεται, αντί 8ώρου, εφτά ώρες στο πόστο του. Την επόμενη ώρα, φυσικά, δεν θα τεμπελιάζει, αλλά θα παρατηρεί (και κατά κάποιο τρόπο θα επιβλέπει) έναν άλλο τομέα της επιχείρησης· ή τον ίδιο τομέα, όπου εργάζεται κανονικά, τώρα όμως από άλλη θέση. Εκεί θα μπορεί να κάνει τις παρατηρήσεις του, τα σχόλιά του. Ταυτόχρονα θα έρχεται σε επαφή με τους άλλους εργάτες. Ακόμη, έτσι θα αποκτήσει κατανόηση της όλης δημιουργίας, της λειτουργίας της επιχείρησης

(αφού εννοείται πως τη μια 'βδομάδα θα παρακολουθεί ένα πόστο, την άλλη ένα άλλο).
Εναλλακτικά, αντί για μια ώρα την ημέρα θα μπορεί να γίνεται «παρατηρητής», σε άλλο πόστο, μία ημέρα ανά οχτώ ημέρες.
Αφού θα τελειώνει την παρατήρησή του θα συζητά τις επισημάνσεις του με το αρμόδιο όργανο (πχ, τη σχετική ομάδα εργατών ή την εργατική βουλή).

Ίσως να βλέπεις, στα χρηματοκρατικά Μέσα, άπειρες αναφορές στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Μάλλον επειδή σε αυτό τον πόλεμο οι χρηματοκράτες ήταν «με τους καλούς», ενώ σχεδόν σε όλους τους άλλους πολέμους αυτοί ήταν «οι κακοί».

;Και τι θα κάνουμε; ;Αναρχία σε γυάλα;

Αθήνα... Αυτό το τσιμεντόπραμμα...

Κάποιοι νομίζουν το χουλιγκανισμό για επανάσταση, την αυθαιρεσία για αναρχία, τη γαϊδουριά για μαγκιά. Αν αυτό ήταν η αναρχία τότε καλύτερα να πέφταμε όλοι σε ένα πηγάδι να πνιγόμασταν. (Ο κόσμος έχει αρκετούς μαλάκες, δεν χρειάζεται κι άλλους.) Όμως αυτά δεν είναι αναρχία. Γιατί η αναρχία ξεκινάει με βάση όχι το θράσος αλλά το σεβασμό.

(δηλώνω...)

Συλλέκτης Άχρηστων Πληροφοριών

Μια ζωή στο λαγούμι είναι μια άχρηστη ζωή.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδος προσποιείται πως στην Ελλάδα υπάρχει μία «κανονική» αστική τάξη. Αυτό βέβαια το βολεύει, διότι στη συνέχεια θα μπορεί να προσποιείται πως και το ίδιο είναι το «κανονικό» κομμουνιστικό κόμμα, το οποίο παλεύει, με νύχια και με δόντια, για τα δικαιώματα των εργατών, ενάντια σε αυτή την ικανότατη,

κακούργα «αστική τάξη», κλπ, κλπ. Η πραγματικότητα όμως είναι πως τόσο η «αστική τάξη» στην Ελλάδα, όσο και το «Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδος», καί ο ένας καί ο άλλος, αλλά και οι δυο μαζί, είναι για τα πανηγύρια.

— ;Έχει η τεχνολογία ταξικό πρόσημο;
— Φυσικά και η τεχνολογία έχει ταξικό πρόσημο.

Όταν αγοράζεις, ψηφίζεις.

Όταν αγοράζεις ένα προϊόν, θέλοντας και μη, πριμοδοτείς όλο το σύστημα δημιουργίας και διάθεσης αυτού του προϊόντος. Έχεις, δηλαδή, μερίδιο στην ευθύνη.

Και έκπληκτος διαβάζω τον Ένγκελς να μου γράφει, εκεί γύρω στα 1880, πως η ιδέα μου για την εργατώρα ως ανταλλάξιμη οικονομική μονάδα (δηλαδή νόμισμα), αυτή η ιδέα είχε υλοποιηθεί εν μέρει, στην Αγγλία του 1820 περίπου, μετά από την προτροπή κάποιου Ροβέρτου Όουεν.

Αχ... *καί δεύτερος καί καταϊδρωμένος!*

Η χρηματοκρατική τάξη έχει δημιουργηθεί, μεταξύ άλλων, πάνω στην ανισότητα, την επιβολή, την εκμετάλλευση, την αδικία. (Αν δεν μας πιστεύεις, απλά δες πως λειτουργούν οι επιχειρήσεις τους.) ;Πώς είναι λοιπόν δυνατό, αυτή η τάξη να ηγηθεί του πραγματικά δημοκρατικού πολιτεύματος; Το οποίο δημοκρατικό πολίτευμα υποτίθεται ότι θα

ανατρέψει αυτή την ηθική βάση στην οποία ακριβώς στηρίζονται τα κέρδη των αστών! Κάτι τέτοιο δεν είναι δυνατό. Αυτό που είναι δυνατό είναι η χρηματοκρατική τάξη να κάνει ό,τι περνά από τα χέρια της για να σαμποτάρει τη δημοκρατία. Και αυτό ακριβώς κάνει.

Άσ' τα... Κόλλησα κωδικομανία... Βάζω κωδικούς στα πάντα... Βρε ακόμα και στις κάλτσες, και στα παπούτσια... Βάζω κωδικό ακόμα και στις κάλτσες και στα παπούτσια!

Ρε, 'σύ... αυτός είναι πιο χαζός κι από την «Τεχνητή Νοημοσύνη».

Εσύ, πες,
παρακαλάμε
νά 'ρθει κάποιος,
να μας γλιτώσει
απ' αυτή τη μιζέρια,
της μικροαστικής ζωής.

;Τί παράγετε;

Εσείς που κυβερνάτε αυτό το λαό, τους Έλληνες ;τί παράγετε;

;Πώς θα ανταγωνιστείτε στο διεθνές περιβάλλον;

Να σου πω τι παράγετε...

«φθηνές δικαιολογίες»

Αυτό είναι το προϊόν σας.

Με αυτό βγαίνετε στις διεθνείς αγορές.

Αυτό είναι η ειδικότητά σας.

Σε αυτό έχετε το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα.

Οι υποσχέσεις της πόλης είναι πολλές· μα όλες ψεύτικες.

;Γιατί να περάσω τη ζωή μου μέσα στα ντουβάρια; ;Τί είμαι; ;Άνθρωπος των σπηλαίων είμαι;

Και κάποιοι νομίζουν πως θα κάνουμε την επανάσταση στα μουλωχτά. Χωρίς φασαρίες, χωρίς βία, χωρίς να μας πάρουν χαμπάρι οι διοικούντες. Πως οι αφεντάδες θα ξυπνήσουν ένα πρωί κι εμείς θα έχουμε πιάσει όλα τα πόστα. «Βρε τους μπαγάσηδες!», θα πουν. Με πλάγιες μεθόδους, με υπονοούμενα, μη συγκρουσιακά, θα επιτύχουμε την κοινωνική επανάσταση!

Ακόμη μία βολική αυταπάτη.

Και μου λέει η άλλη για τον Γκάντυ και τη μη βία. Κι εγώ θυμώνω. Και μου λέει, «Θύμωσες που σου είπα για τον Γκάντυ». Ε ;πώς να μη θυμώσω; Εγώ σου μιλάω σοβαρά και εσύ μου λες για Μπόλυγουντ.

Μικρές Λαϊκές Βουλές. Εργατική Βουλή.
Φοιτητική Βουλή. Βουλή Αγροτών.
Βουλή Συνταξιούχων. Μαθητική Βουλή.
Βουλή Προπαγάνδας. Βουλή Γκραφίτι.

Το έχω σκεφτεί αρκετά και νομίζω πως το «Μικρή Βουλή» είναι καλύτερο από το

«Συμβούλιο» και εννοείται πολύ-πολύ καλύτερο από το «Συνέλευση».

Αμεσοδημοκρατικά, οι Λαϊκές Μικρές Βουλές θα παίρνουν αποφάσεις και (εξίσου σημαντικό) συλλογικά θα τις εφαρμόζουν.

;Και τι είμαστε;

;Μήπως η αναρχία είναι κάποιο χόμπυ
και εμείς αναρχικοί χομπίστες;
;Ή μήπως αναρχικοί τουρίστες;

(ναι, υπάρχουν και αυτές οι νοοτροπίες)

Η χρήση των κατάλληλων λέξεων έχει σημασία.
Άλλο να πεις «κατάληψη» και άλλο να πεις «εργατική κοινότητα».
Άλλο «συνδικάτο» (;... του εγκλήματος;) και άλλο «εργατική ένωση».
Άλλο «εργαζόμενος», άλλο «εργάτης».

«Εργαζόμενος» είσαι και φαίνεσαι!

Εγώ εργάτης είμαι.

Το εργατικό κίνημα δεν έχει ανάγκη από ανθρώπους που «κάνουν το κομμάτι τους», το σταριλίκι τους. Το εργατικό κίνημα έχει ανάγκη από ανθρώπους ικανούς να αναλάβουν ευθύνες. ;Μπορείς να γίνεις ένας τέτοιος άνθρωπος, ένας υπεύθυνος εργάτης του κινήματος;

ΤΕΛΟΣ

Το παρόν βιβλίο φιλοδοξεί να είναι ένα διαδραστικό βιβλίο. Γι αυτό, επίτηδες, έχει αφεθεί μπόλικος «κενός» χώρος.

Το παρόν βιβλίο παρακαλεί να σημειωθεί. να σχολιαστεί, να σχεδιαστεί, να μουτζουρωθεί, να δανειστεί, να τσαλακωθεί, να ξανα-μουτζουρωθεί, να ανατυπωθεί, να μετατραπεί, να του γράψεις τη λίστα με τα ψώνια, να κλωτσηθεί, να καθίσεις πάνω του, να κουτσουλιστεί, να αποθηκευθεί, να ξεχαστεί, να βρεθεί.

Ευχαριστώ το miraheze.org για την αρχική φιλοξενία, καθώς και όσους ηθελημένα ή άθελα επέτρεψαν την ψηφιοποίηση.

Γραμματοσειρά: Old Standard TT
Λογισμικό: Mageia Linux, LibreOffice, MadEdit Mod, Inkscape, The Gimp

το βυσσινί βιβλίο

παρατηρήσεις,
από αναρχοκομμουνιστική σκοπιά,
στο κατάστημα του ενός ευρού

νίκος καραγιώργος